Sfintele mucenițe Hristina (Cristina)

(13 martie/18 mai şi 24 iulie)

Index

Sfânta muceniță Hristina (Cristina) din Tir (24 iulie) 3
Evanghelia şi Apostolul zilei 4
În această lună (iulie), ziua a douăzeci şi patra - Sfânta muceniță Hristina (Minei) 7
Canonul Sfintei mucenițe Hristina 20
Acatistul Sfintei mucenițe Hristina (Cristina) 28
Rugăciune 38
Imnografie 39
Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfintei mucenițe Hristina 41
Sfânta mare muceniță Hristina - drumul spre sfințenie 49
Sinaxar - Sfânta muceniță Hristina (Cristina) – 24 iulie 50
Sinaxar - Sfânta mare muceniță Christina 52
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfânta mare muceniță Hristina 55
Sorin Ioniţe - Calendar Ortodox - Sfânta mare muceniță Hristina 56
Proloagele din 24 iulie 57
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei mari mucenițe Hristina 60
Cântare de laudă la Sfânta muceniță Hristina 62
Sfânta Cristina fecioară, martiră (sec. al IV-lea) 64
Misterele Sfintei Cristina 67
Sfânta muceniță Hristina (Cristina) şi Bolsena 71
Miracolul euharistic din Bolsena 78
Icoane 81

Sfânta muceniţă Cristina din Persia (13 martie)..... 112
Sinaxar - Sfânta muceniță Hristina din Persia - 13 martie 113
Sfânta muceniţă Hristina (Cristina) fecioara (18 mai) 115
Vieţile Sfinţilor - Sfinţii mucenici Petru, Dionisie, Andrei, Pavel, Cristina, Eraclie, Paulin şi Venedim 115
Sinaxarul zilei de 18 mai - Pomenirea sfinţilor mucenici Petru, Dionisie (Denisa), Andrei, Pavel şi Hristina (Cristina) fecioara..... 119

Sfânta muceniţă Hristina (Cristina) din Tir (24 iulie)

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

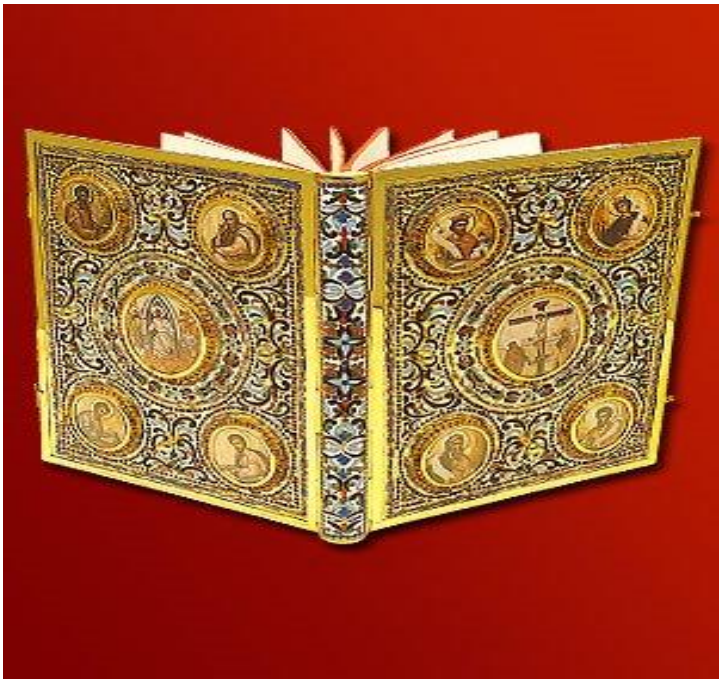

Ev. Luca 7, 36-50

36. Unul din farisei L-a rugat pe Iisus să mănânce cu el. Şi intrând în casa fariseului, a şezut la masă.
37. Şi iată era în cetate o femeie păcătoasă şi aflând că şade la masă, în casa fariseului, a adus un alabastru cu mir.
38. Şi, stând la spate, lângă picioarele Lui, plângând, a început să ude cu lacrimi picioarele Lui şi cu părul capului ei le ştergea. Şi săruta picioarele Lui şi le ungea cu mir.

39. Şi văzând, fariseul, care-L chemase, a zis în sine: Acesta, de-ar fi prooroc, ar şti cine e şi ce fel e femeia care se atinge de El, că este păcătoasă.
40. Şi răspunzând, Iisus a zis către el: Simone, am să-ţi spun ceva. Învăţătorule, spune, zise el.
41. Un cămătar avea doi datornici. Unul era dator cu cinci sute de dinari, iar celălalt cu cincizeci.
42. Dar, neavând ei cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi. Deci, care dintre ei îl va iubi mai mult?
43. Simon, răspunzând, a zis: Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult. Iar El i-a zis: Drept ai judecat.
44. Şi întorcându-se către femeie, a zis lui Simon: Vezi pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta şi apă pe picioare nu Mi-ai dat; ea însă, cu lacrimi, Mi-a udat picioarele şi le-a şters cu părul ei.
45. Sărutare nu Mi-ai dat; ea însă de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele.
46. Cu untdelemn capul Meu nu l-ai uns; ea însă cu mir Mi-a uns picioarele.
47. De aceea îţi zic: Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit. Iar cui se iartă puţin, puţin iubeşte.
48. Şi a zis ei: Iertate îţi sunt păcatele.
49. Şi au început cei ce şedeau împreună la masă să zică în sine: Cine este Acesta care iartă şi păcatele?
50. Iar către femeie a zis: Credinţa ta te-a mântuit; mergi în pace.

Apostol

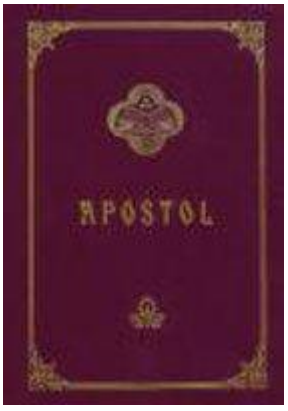

Epistola către Galateni a Sfântului apostol Pavel

Galateni 3, 23-29; 4, 1-5

Fraţilor,

23.Iar înainte de venirea credinţei, noi eram păziţi sub Lege, fiind închişi pentru credinţa care avea să se descopere.

24.Astfel că Legea ne-a fost călăuză spre Hristos, pentru ca să ne îndreptăm din credinţă.
25.Iar dacă a venit credinţa, nu mai suntem sub călăuză.
26.Căci toţi sunteţi fii ai lui Dumnezeu prin credinţa în Hristos Iisus.
27.Căci, câţi în Hristos v-aţi botezat, în Hristos v-aţi îmbrăcat.
28.Nu mai este iudeu, nici elin; nu mai este nici rob, nici liber; nu mai este parte bărbătească şi parte femeiască, pentru că voi toţi una sunteţi în Hristos Iisus.
29.Iar dacă voi sunteţi ai lui Hristos, sunteţi deci urmaşii lui Avraam, moştenitori după făgăduinţă.

1.Zic însă: Câtă vreme moştenitorul este copil, nu se deosebeşte cu nimic de rob, deşi este stăpân peste toate;
2.Ci este sub epitropi şi iconomi, până la vremea rânduită de tatăl său.
3.Tot aşa şi noi, când eram copii, eram robi înţelesurilor celor slabe ale lumii;
4.Iar când a venit plinirea vremii, Dumnezeu, a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege,
5.Ca pe cei de sub Lege să-i răscumpere, ca să dobândim înfierea.

În această lună (iulie), ziua a douăzeci şi patra - Sfânta muceniță Hristina (Minei)

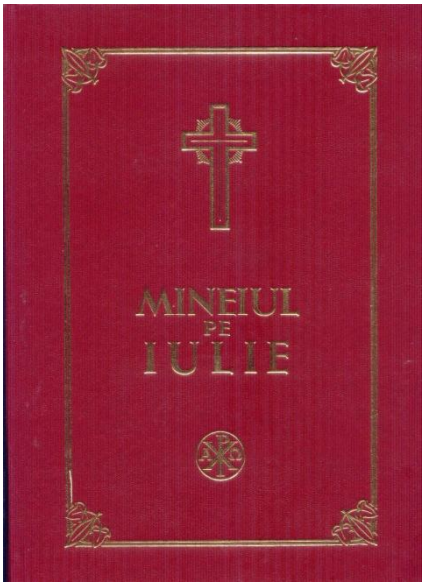

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., **Stihirile** pe 6, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn celor ce...

Domnul, cel ce este Soarele dreptăţii celei adevărate, luminându-ţi cugetul cel curat, cu dumnezeieştile cunoştinţe, te-a mântuit de necunoştinţa întunericului celui prea adânc, muceniță Hristina, de Dumnezeu fericită. Pentru aceea ai sfărâmat închinăciunile vicleniei, şi cu tărie ai închipuit patimile lui Hristos.

Răbdând durerile trupului, cu bucurie te-ai mutat către desfătarea cea fără durere, Hristino, unde ajungând împodobită ca o mireasă aleasă a Împăratului Hristos, prea lăudată, adu-ţi aminte de cei ce săvârşesc cu credinţă pomenirea ta, ca să aflăm milă şi izbăvire de cele rele.

Cu şuviţările trupului tău ca și cu nişte podoabe împodobindu-te, ca o mireasă te-ai îmbrăcat muceniță cu porfira cea luminată, vopsită din sânge şi împodobindu-te cu dumnezeieştile lumini, cu bucurie stai acum înaintea Mirelui tău Hristos, Hristino, îndestulându-te totdeauna de îndumnezeire dimpreună cu fecioarele şi mucenițele.

Slavă..., glasul al 2-lea, al lui Anatolie

Ca un alabastru de mir, ţi-ai adus sângele mirelui tău lui Hristos, muceniţă Hristino, purtătoare de chinuri nebiruită. Şi răsplătire ai luat de la Dânsul cununã nestricată, vrednică de laudă. Pentru aceea prin cuvântul tău cu chemarea Preasfântului Duh ai ridicat viu pe cel omorât de muşcăturile şerpilor celor otrăvitori. Drept aceea te-a şi învrednicit cămărilor celor cereşti Iisus, Iubitorul de oameni şi Mântuitorul sufletelor noastre.

Şi acum..., a Născătoarei

Mântuieşte din primejdii pe robii tăi Născătoare de Dumnezeu; că toţi după Dumnezeu, la tine scăpăm ca la un zid nesfărâmat, şi ca la o părtinitoare.

A Crucii, a Născătoarei

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Multe dureri răbdând la răstignirea Fiului şi Dumnezeului tău prea curată, suspina-i lăcrimând şi văitându-te: Vai, mie Fiul meu prea dulce! Cum pătimeşti fără dreptate, vrând să mântuieşti pe toţi pământenii cei din Adam ? Drept aceea Preasfântă Fecioară cu credinţă pe tine te rugăm, fă-ni-l pe Dânsul nouă Milostiv.

Stihoavna din Octoih.

Slavă..., a sfintei, glasul al 2-lea, a lui Gheorghe

Prin curăţia ta cea feciorească făcându-te mireasă lui Hristos, cu bunăvoirea Tatălui, şi cu împreună lucrarea Duhului, cu adevărat ţi-ai arătat fapta de potriva numelui tău cea cu numire de Hristos, iar cu luptele muceniciei ai strălucit mai luminat decât razele soarelui. Pentru aceea ca o jertfă curată, şi fără prihană te-ai adus la masa cea cerească, veselindu-te în veci dimpreună cu cetele fecioarelor şi ale muceniţelor, cu care dimpreună roagă-te Hristino cea purtătoare de numele lui Hristos, să se dăruiască celor ce te cinstesc pace şi mare milă.

Şi acum..., a Născătoarei

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind

cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Bucură-te, ceea ce te-a văzut odinioară uşă închisă, cel ce vedea prin Duhul Sfânt, prin care a trecut singur pricinuitorul tuturor. Bucură-te, auzire aleasă, minune prea slăvită. Bucură-te, năstrapă cu totul de aur, care porţi mana; acoperământul şi sprijineala tuturor creştinilor. Bucură-te, Ceea ce singură eşti tare scăpare robilor tăi.

A Crucii, a Născătoarei

Dacă ai văzut spânzurat pe lemn Strugurul cel copt, Curată care l-ai purtat în pântece nelucrat, tânguindu-te te văitai şi strigai: Fiul meu! Picură must prin care să se ridice toată beţia patimilor, făcătorule de bine, prin dumnezeieştile rugăciunile mele, ceea ce te-am născut, ca un Milostiv.

Tropar, glasul al 4-lea: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Hristina, strigă cu mare glas: Pe Tine, Mirele meu, Te iubesc şi pe Tine căutându-Te, mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc, şi împreună mă îngrop cu Botezul Tău; şi pătimesc pentru Tine, ca să împărăţesc întru Tine; şi mor pentru Tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără prihană, primeşte-mă pe mine, ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie. Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei

La Utrenie

Canoanele două ale Octoihului, fără mucenicine. Şi al sfintei, pe 6.

Canonul Sfintei

facere a lui Iosif

Cântarea I

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea egiptenilor scăpând, israeliteanul striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Bucură-te purtătoare de chinuri prea lăudată Hristino, care te-ai arătat muceniță Mântuitorului nostru Hristos, şi ai părăsit toată rătăcirea şi necredinţa cea părintească.

Văzând pe vrăjmaşul surpat şi zăcând înaintea picioarelor pruncei purtătoarei de chinuri, să dăm cu toţi laudă Mântuitorului, Celui ce o a arătat pe dânsa purtătoare de biruinţă.

Slavă...

Dorit-ai să vezi curat podoaba cea frumoasă a Mirelui tău, curată; pentru aceea te-ai înfrumuseţat pe sine-ţi luminat cu dumnezeieştile chinuri, ceea ce eşti purtătoare de chinuri.

Şi acum..., a Născătoarei

Zămislit-ai pe Cuvântul Tatălui cel unit cu trupul cel din tine după al Său Ipostas; de care dorind Hristina, a câştigat lauda muceniciei.

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti întărirea celor ce...

Întinzându-ţi ochii şi cugetul la Cer, mărită, prin mijlocirea zidirilor, ai cunoscut pe Ziditorul tău.

Pe credinţa cea către Dumnezeu o ai avut bogăţie nerăpită, pentru aceea ai părăsit sărăcia idolilor, cinstită fericită.

Slavă...

Tu, muceniţă fiind cumplit legată de lemn şi suferind şuviţări, laudă de mulţumire lui Hristos, Făcătorului cântai.

Şi acum..., a Născătoarei

Alină-mi tulburarea cugetelor, curată Stăpână, încetează toată întristarea sufletului meu, ceea ce ai născut pe Hristos.

Irmosul: Tu eşti întărirea celor ce aleargă la Tine Doamne, Tu eşti lumina celor întunecaţi, şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Sedealna, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te

mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, Cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Ca un alabastru de mir, sângele tău cinstită cu dragoste l-ai adus lui Hristos Mirelui tău, şi ai primit de la Dânsul răsplătire vrednică de laudă. Pentru aceea ai luat darul tămăduirilor cu puterea Duhului şi ai izgonit toată tabăra dracilor, muceniță Hristina mărită.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Preasfântă Fecioară, ceea ce eşti nădejdea creştinilor, roagă neîncetat pe Dumnezeu, care l-ai născut mai presus de gând şi de cuvânt, dimpreună cu cetele cele de sus, să ne dea nouă iertare de păcate şi îndreptarea vieţii tuturor, celor ce cu dragoste şi cu credinţă te slăvesc pururea.

A Crucii, a Născătoarei

Mieluşeaua cea nespurcată văzând pe Mielul şi Păstorul mort spânzurat pe lemn, tânguindu-se zicea văitându-se ca o Maică: Cum voi suferi pogorârea Ta cea mai presus de cuvânt Fiul meu? Şi patimile cele de bunăvoie, prea bunule Dumnezeule.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale, şi am proslăvit Dumnezeirea Ta.

Îndulcindu-te de dumnezeieştile priviri ale Mirelui tău, muceniţă cea cu numele lui Hristos, şi uitându-te la frumuseţile Lui, te desfătai cu bătăile.

Mărescu-te pe Tine Doamne, muceniţa legându-se la roate a strigat, şi slăvesc numele Tău, al Celui ce împuterniceşti pe cei ce te doresc pe Tine.

Lipitu-m-am pe urma Ta Hristoase, fiind rănită de dorirea dragostei Tale; ci arată-mă purtătoare de biruinţă, când pătimeai strigai muceniţă.

Slavă...

Nesuferind dragostea ta cea către Hristos, Hristino, ticălosul tatăl tău cel fără Dumnezeu şi cumplit, te îngrozea cu chinuri de munci.

Şi acum..., a Născătoarei

Slăvitul între prooroci Isaia toiag te-a numit odinioară, care ai odrăslit pe Domnul, Născătoare de Dumnezeu, Maică pururea Fecioară.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecând strigăm Ţie Doamne, mântuieşte-ne pe noi; că tu eşti Dumnezeul nostrum, afară de Tine pe altul nu ştim.

Ca pe una ce te-ai făcut înger în trup muceniţă, îngerii cei cereşti te hrăneau pe tine cu hrană îngerească.

Nu te-ai lepădat de piatra vieţii muceniţă Hristina, pentru aceea legându-te de piatră vrăjmaşii te-au aruncat în apă.

Slavă...

Răpitu-te-ai către înălţime, zburând ca o turturea, cu aripile Dumnezeiescului Duh, şi te-ai odihnit la Ziditorul tău.

Şi acum..., a Născătoarei

Înviază-mă pe mine, cel ce sunt mort prin păcat, Fecioară prea curată, ceea ce ai născut pe viaţa cea fără de păcat.

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa...

Îndulcitu-ţi-s-a inima de dulceţile doritului tău Cel prea dulce, purtătoare de chinuri, şi alergând către mirosul, patimilor Lui, strigai: Mă îndulcesc trăgându-mă de dorirea Ta Împărate al tuturor, şi pentru dragostea Ta mă junghii.

Văzându-te tatăl tău, muceniţă, că iubeşti pe Tatăl Ceresc, a arătat către tine minte barbaricească, şi te-a supus la munci de multe feluri, că nu şi-a cunoscut păgânul hotarele firii sale.

Slavă...

Ca un crin şi ca un trandafir cu miros dulce ai înflorit în văile mucenicilor, picând dar de mir făcut cu miresme, şi ai miresmat inimile credincioşilor, cinstită muceniţă cea cu numele lui Hristos, ceea ce eşti părtaşă sfinţilor îngeri.

Şi acum..., a Născătoarei

Înţelegând grăitorii de Dumnezeu prooroci adâncimea tainei tale Fecioară, fiind luminaţi mai-nainte de Dumnezeiescul Duh, prooroceşte au vestit înainte, că vei să fii prea adevărată Maică Stăpânului tuturor.

Irmosul: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul, şi Lui voi spune scârbele mele, că s-a umplut sufletul meu de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad, şi ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce te-ai arătat...

Porumbiţă cu chip de lumină te-ai cunoscut, având aripi de aur, şi către înălţimea cerurilor ai sosit cinstită Hristino. Pentru aceea săvârşim mărită prăznuirea ta, închinându-ne cu credinţă sicriului moaştelor tale, din care izvorăşte tuturor cu adevărat dumnezeiască tămăduire sufletelor şi trupurilor.

Icos: Lăudând întru cântări cu bună credinţă pe Sfânta Treime, cinstită fecioară muceniţă, celor ce erau atunci întunecaţi cu ceaţa mâniei celei cumplite, ai arătat acum lumina Treimii, luminând pe credincioşi, şi din mâna muncitorului, ca a doua Tecla, de cei fărădelege, ai scăpat, şi ai trecut prin mijlocul curselor. Pentru aceasta cu adevărat lăudând cinstim mutarea ta, mulţumind unui Dumnezeu, celui ce pentru tine a dăruit dumnezeiască tămăduire sufletelor şi trupurilor.

Sinaxar

În această lună, în ziua a douăzeci şi patra pomenirea Sfintei muceniţe Hristina.

Stih: Pe Hristina cu Mirele Hristos o a unit cu adevărat,
Mireasa fără prihană sângele mucenicesc ce s-a vărsat.
Pe Hristina în a douăzeci şi patru zi,
Cu lovirile suliţelor o omorî.

Aceasta a fost din cetatea Tirului fiică oarecăruia Urban stratilat, care suindu-o într-un turn înalt, şi punând şi pe dumnezeii săi acolo cei făcuţi de aur şi de argint, şi cu alte podoabe împodobiţi, porunci să petreacă acolo şi să aducă jertfe la idoli.

Iar sfânta socotind cu cuget drept, că cu adevărat nu sunt dumnezei idolii cei neînsufleţiţi şi făcuţi de oameni, se rugă lui Dumnezeu, şi căutând pe o fereastră

a văzut Cerul, şi din făpturi înţelegând pe Făcătorul, a sfărâmat idolii tatălui său şi i-a împărţit săracilor.

Deci, pentru aceasta a fost dată la tot felul de munci de tatăl său, şi a fost băgată în temniţă, unde rămânând multă vreme fără mâncare, primea hrană îngerească şi se tămădui de durerile rănilor.

După aceea, a fost aruncată în mare, şi de la Domnul primii dumnezeiescul Botez, şi fu scoasă la uscat de dumnezeiescul înger.

Deci, dacă îi prinse de veste că este vie, fu închisă în temniţă din porunca tatălui său, care întru acea noapte şi-a lepădat spurcatul său suflet.

Apoi, luând în locul lui domnia un oarecare Dion, aduse spurcatul pe muceniţă la întrebare, şi ea mărturisind pe Hristos, fu muncită cumplit. Şi făcând minuni prea mărite, a tras la credinţă trei mii de oameni.

Iar după Dion luă domnia un oarecare Iulian, care o băgă într-un cuptor de foc, şi rămânând nearsă, fu osândită de a dat-o la târâtoare înveninate şi porunci, de i se tăiară sânii, din care spun că a curs lapte în loc de sânge. Şi porunci să i se taie limba, şi în cea de apoi fiind lovită de slujitori cu suliţe, şi-a dat sufletul la Dumnezeu.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Capiton, care de sabie s-a săvârşit.

Stih: Capiton ochiul sufletului Stăpânului atoatevăzătorului,
Îl tinde, iar grumazul sabiei călăului.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Imeneu, care de sabie s-a săvârşit.

Stih: Se bucură Imeneu mergând spre tăiere,
Precum mirele când merge spre cea de nuntă cântare.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Ermoghen, care dezrădăcinându-i-se toţi dinţii s-a săvârşit.

Stih: Fără de milostivire toţi dinţii i s-au dezrădăcinat,
Şi de fiitoarea scrâşnirea dinţilor Ermoghene ai scăpat.

Tot în această zi, Sfântul noul mucenic Teofil cel de la Zachint, care a suferit mucenicia în Hiu la anul o mie şase sute treizeci şi cinci, de foc s-a săvârşit.

Stih: Teofil în Hiu prin foc s-a săvârşit,

Cu Dumnezeu împrietenindu-se, o bună norocire ce a dobândit.

Tot în această zi, Sfântul noul mucenic Atanasie cel de la Hiu, care suferind mucenicia în Constantinopol la anul o mie şase sute şaptezeci, de sabie s-a săvârşit.

Stih: Atanasie dă ceva şi primeşte fericirea,
Dă capul şi ia nemurirea.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne, şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii evreieşti, au călcat în cuptor văpaia cu îndrăzneală, şi focul în rouă l-au schimbat strigând: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule în veci.

Împreunându-te cu focul cel vâlvâietor, lăudai pe Făcătorul de bine al tuturor, care a răcorit inima ta, strigând: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule în veci.

Dorind să dobândeşti numai pe Dumnezeu, n-ai purtat grijă de mădularele care ardeau în văpaie, nu te-ai lepădat de Hristos fecioară, cântându-i: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule în veci.

Slavă...

Cu ploile sângiurilor tale ai uscat râurile nebuniei idoleşti, şi acum revărsând noianuri de tămăduiri, încetezi văpaia patimilor, fecioară mucenită.

Şi acum..., a Născătoarei

Cu dumnezeiasca ta zămislire trecând peste legile firii Fecioară, mai presus de fire ai născut pe Dumnezeu strigând: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule în veci.

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori cuptorul...

Cu dumnezeiască ocârmuire nevătămată ai trecut marea cea cu valurile supărărilor şi a chinurilor, înecând pe şarpele întru adâncimea chinurilor tale mucenită. Pentru aceea ai ajuns la limanurile Raiului cele fără de valuri, strigând: Preoţilor binecuvântaţi, noroade prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Omorât-ai pe şarpele cel cumplit, cu lupte de viaţă, şi cu cântările rugăciunilor tale ai adormit fiarele cele sălbatice, şi ai rămas fără de vătămare de dânsele Hristino, cântând Ziditorului: Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, noroade prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu

Cu cuvânt viu ai sculat pe cel omorât de muşcăturile şerpilor celor otrăviţi, muceniţă purtătoare de chinuri, căci Dumnezeu cel ce a ascultat rugăciunile tale Hristino, a călcat moartea prin dumnezeiasca Sa îngropare, către care neîncetat strigi: Preoţi binecuvântaţi, noroade prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei

Ceea ce eşti tare ajutătoare credincioşilor, pururea Fecioară, mântuieşte-mă de înşelăciunea vicleanului balaur, care mă vrăjmăşeşte cumplit, şi se sileşte să mă smerească. Că tu eşti îndreptare nerătăcită, celor ce nădăjduiesc întru tine, şi care strigă neîncetat: Noroade prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

De şapte ori cuptorul muncitorul haldeilor, l-a ars nebuneşte, pentru cinstitorii de Dumnezeu. Iar văzându-i pe aceştia cu putere mai bună mântuiţi, Făcătorului şi Mântuitorului, au strigat: Tineri bine-L cuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, noroade prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Cu adevărul Născătoare...

Fiind luminată şi strălucind cu podoabele muceniciei, te-ai învrednicit a vedea pe Mirele tău, Hristino muceniță mult pătimitoare.

Frumoasă este podoaba, care iubindu-o Hristos, cel ce întrece pe toţi cu frumuseţea, te-a învrednicit cămărilor celor cereşti.

Împreunatu-te-ai cu cetele celor fără de trup muceniţă, şi te-ai rânduit dimpreună cu adunarea nevoitorilor, rugând pentru noi pe Cel cu totul îndurător.

Slavă...

Pomenirea ta Hristino luminând pe cei ce te cinstesc pe tine, mai luminată decât soarele s-a arătat cu razele darurilor Duhului.

Şi acum..., a Născătoarei

Iubitoare de bine Fecioară, îmbunătăţeşte sufletul meu cel înrăutăţit de păcate, şi mă mântuieşte de văpaia cea veşnică cu rugăciunile tale.

Irmosul: Cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărturisim pe tine Fecioară curată, cei mântuiţi prin tine, cu cetele celor fără de trupuri, slăvindu-te pe tine.

Luminânda

Podobie: Cu duhul în biserică...

Pe tine care te-ai făcut ca un vas de bună treabă şi cinstit Stăpânului, te cinstim după datorie Hristino; căci cu adevărat ai fost lauda mucenicilor şi slava fecioarelor, şi tămăduitoare bogată te-ai arătat de la Dumnezeu pruncilor celor sugari.

A Născătoarei

Cetele îngerilor cinstesc naşterea ta, că numai tu ai umplut de bucurie cele de pe pământ, pentru aceea te slăvim credincioşii cu laude, slavoslovindu-te pe tine cea fără prihană, că tu răsărind lumină celor dintru întuneric, ai răsărit zorile de ziuă.

La Laude

Stihirile pe 4, glasul al 4-lea, a lui Vizantie singur glasul:

Slăvimu-ţi Hristoase milostivirea şi bunătatea cea multă, care ni s-a făcut nouă; căci şi femeile cu puterea Crucii Tale, lubitorule de oameni, au încetat înşelăciunea nebuniei idoleşti. De tirani nu s-au spăimântat, pe cel viclean l-au călcat şi pe urma Ta au putut veni, spre mirosul mirului Tău au alergat, rugându-se pentru sufletele noastre.

Părăsind avuţia părintească, şi curat dorind pe Hristos, a câştigat muceniţa mărirea şi avuţia cerească, şi fiind îngrădită cu toată într-armarea Darului, cu arma Crucii a călcat pe tirani. Pentru aceasta îngerii mirându-se de luptele ei ziceau: A căzut vrăjmaşul, biruindu-se de femeie, şi s-a arătat muceniţa purtătoare de cunună, şi Hristos împărăţeşte în veci ca un Dumnezeu, cel ce dă lumii mare milă.

Puterea Crucii Tale Hristoase a făcut minune, căci şi muceniţa Hristina s-a nevoit cu nevoinţă de chinuire. Pentru aceea lepădând slăbiciunea firii, vitejeşte a stătut împotriva tiranilor; drept aceea primind şi darurile biruinţei, se roagă pentru sufletele noastre.

Fiind muceniţă Hristino în mâini Crucea ca o armă tare, credinţa ca o pavăză, nădejdea ca un coif, dragostea ca un arc, bărbăteşte ai biruit chinurile tiranilor, şi dumnezeieşte ai surpat viclenirile dracilor, şi tăindu-ţi-se capul, dănţuieşti întru Hristos, rugându-te neîncetat pentru sufletele noastre.

Slavă..., glasul al 5-lea

Împăratul slavei Hristos, trăgându-se de îndulcirea frumuseţii tale celei fecioreşti, te-a logodit pe tine luişi ca pe o mireasă fără prihană prin împreunare nestricată, căci cu voirea Sa dând putere frumuseţii tale, te-a arătat nebiruită împotriva vrăjmaşilor şi a patimilor, ca pe una ce ai răbdat munci amare, şi chinuri foarte iuţi. Şi cu cunună îndoită te-a încununat, şi te-a pus de-a dreapta Lui ca pe o mireasă împodobită; roagă-L pe Dânsul fecioară muceniţă Hristino prea lăudată, să se dea lăudătorilor tăi mântuire, viaţă şi mare milă.

Şi acum..., a Născătoarei

Fericimu-te pe tine Născătoare de Dumnezeu Fecioară, şi te slăvim credincioşii după datorie, cetatea cea neclintită, zidul cel nesurpat, folositoarea cea tare şi scăparea sufletelor noastre.

A Crucii, a Născătoarei

Podobie: Bucură-te cămara...

Primit-ai, Cel ce eşti fără de păcat, a da răscumpărare şi preţ pentru noi, Hristoase al meu, sângele Tău cel vestit şi prea curat, Cela ce voieşti să dobândească toţi mântuire. Pentru aceasta văzându-te Maica Ta pironit, tânguindu-se se zgâria pe obraz, zicând: Fiul meu, Mielule cel fără prihană, care voieşti să mântuieşti lumea cu sângele Tău cel cinstit, cum ai apus de la ochii mei Mântuitorule? Soarele cel neapus, cel ce dai tuturor luminare pace şi mare milă.

Stihoavna din Octoih.

Slavă..., a sfintei, glasul 1, a lui Ciprian.

Părăsind lumea, şi dorind pe Hristos, Hristino prea lăudată, te-ai numărat împreună cu cetele cele de sus, cerşindu-ne nouă mare milă.

Şi acum..., a Născătoarei

Ceea ce primeşti rugăciunile păcătoşilor, şi nu defaimi suspinurile celor scârbiţi; roagă-te Celui ce a ieşit din curat pântecele tău, să ne mântuim noi Preasfântă Fecioară.

A Crucii, a Născătoarei

Podobie: Prea lăudaţilor mucenici...

Sabie a trecut prin inima mea, o Fiule zicea Fecioara, dacă a văzut pe Hristos spânzurat pe lemn, şi o a spintecat Stăpâne, precum odinioară a zis Simeon; ci scoală-Te nemuritorule, şi slăveşte împreună cu Tine pe Maica şi roaba Ta, rogu-mă.

Canonul Sfintei muceniţe Hristina

Troparul: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Sfânta Hristina, strigă cu mare glas: pe Tine, Mirele meu, Te iubesc şi pe Tine căutându-mă mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc şi împreună mă îngrop cu botezul Tău; şi pătimesc pentru Tine, ca să împărăţesc întru Tine; şi mor pentru Tine, ca să viez pentru Tine; ci ca o jertfă fără prihană, primeşte-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie. Pentru rugăciunile ei, ca un milostiv, mântuieşte Doamne sufletele noastre.

Cântarea I

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea egiptenilor scăpând, israeliteanul striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Hristina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Bucură-te purtătoare de chinuri, prea lăudată Sfântă Hristina, care te-ai arătat muceniţă Mântuitorului nostru Hristos şi ai părăsit toată rătăcirea şi necredinţa cea părintească.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Hristina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Văzând pe vrăjmaşul surpat şi zăcând înaintea picioarelor pruncei purtătoare de chinuri, să dăm toţi laudă Mântuitorului, cel ce o a arătat pe ea purtătoare de biruinţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Dorit-ai să vezi curat podoaba cea frumoasă a Mirelui tău, curată; pentru aceeea te-ai înfrumuseţat pe tine cu dumnezeieştile chinuri, ceea ce eşti purtătoare de chinuri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Zămislit-ai pe Cuvântul Tatălui cel unit cu trupul cel din tine după al Său Ipostas. De Acesta dorind Sfânta Hristina, a câştigat lauda muceniciei.

(Cântarea a II-a lipseşte din toate canoanele, căci Sfinţii părinţi au rânduit să ne aducem astfel aminte de căderea cetei îngereşti care l-a urmat pe satana)

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti Întărirea celor ce...

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Hristina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întinzându-ţi ochii şi cugetul la cer, mărită, prin mijlocirea zidirilor ai cunoscut pe Ziditorul tău.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Hristina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Credinţa în Dumnezeu o ai avut bogăţie nerăpită, pentru aceea ai părăsit sărăcia idolilor, cinstită fericită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Tu, muceniţă, fiind cumplit legată de lemn şi suferind schingiuiri cântai laudă de mulţumire lui Hristos - Făcătorului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Alinează-mi tulburarea cugetului, curată stăpână, încetează toată întristarea sufletului meu, ceea ce ai născut pe Hristos.

Irmosul: Tu eşti întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne. Tu eşti lumina celor întunecaţi şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Hristina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îndulcindu-te de dumnezeieştile priviri ale Mirelui tău, muceniţă cea cu numele lui Hristos şi uitându-te la frumuseţile Lui, te desfătai cu bătăile.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Hristina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind legată pe roată, muceniţa a strigat: Mărescu-Te pe Tine, Doamne, şi slăvesc numele Tău, al Celui ce faci puternici pe cei ce Te doresc pe Tine.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Hristina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lipitu-m-am de urma Ta, Hristoase, fiind rănită de dorirea dragostei Tale; ci arată-mă purtătoare de biruinţă, strigai, muceniţă, când erai supusă la chinuri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Nesuferind dragostea ta cea către Hristos, Sfântă Hristina, ticălosul tău tată cel fără Dumnezeu, cumplit te îngrozea cu felurite chinuri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Slăvitul între prooroci, Sfântul Isaia, toiag te-a numit odinioară, care ai odrăslit pe Domnul, Născătoare de Dumnezeu, Maică pururea fecioară.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dis de dimineaţă strigăm Ţie, Doamne, mântuieşte-ne pe noi; că Tu eşti Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu ştim.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Hristina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca pe una ce te-ai făcut înger în trup, muceniţă, îngerii cei cereşti te hrăneau pe tine cu hrană cerească.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Hristina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nu te-ai lepădat de Piatra vieţii, Sfântă muceniţă Hristina; pentru aceea legându-te de piatră vrăjmaşii te-au aruncat în apă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Răpitu-te-ai către înălţime, zburând ca o turturea, cu aripile dumnezeiescului Duh şi te-ai odihnit la Ziditorul tău.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Înviază-mă pe mine cel ce sunt mort prin păcate, Fecioară prea curată, ceea ce ai născut Viaţa cea fără de păcat.

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa...

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Hristina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îndulcitu-ţi-s-a inima de dulceţile Doritorului tău preadulce, purtătoare de chinuri. Şi alergând către mirosul patimilor Lui, strigai: Mă îndulcesc trăgându-mă de dorirea Ta, Împărate al tuturor şi pentru dragostea Ta sunt junghiată.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Hristina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Văzându-te tatăl tău, muceniţă, că iubeşti pe Tatăl ceresc, a arătat către tine minte de închinător la idoli şi te-a supus la chinuri de multe feluri, că nu şi-a cunoscut păgânul hotarele firii sale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Ca un crin şi ca un trandafir cu miros dulce ai înflorit în văile mucenicilor, picurând dar de mir făcut cu miresme şi ai înmiresmat inimile credincioşilor, cinstită muceniţă cea cu numele lui Hristos, ceea ce eşti părtaşă sfinţilor îngeri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Înţelegând grăitorii de Dumnezeu proorocii adâncimea tainei tale, Fecioară, fiind luminaţi mai înainte de dumnezeiescul Duh, prooroceşte au vestit de mai înainte că aveai să fii cu adevărat Maică a Stăpânului tuturor.

Irmosul: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul, şi Lui voi spune scârbele mele, că s-a umplut sufletul meu de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad, şi ca Iona mă rog : Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Porumbiţă cu chip de lumină te-ai cunoscut, având aripi de aur, şi către înălţimea cerurilor ai sosit, cinstită Sfântă Hristina. Pentru aceea săvârşim, mărită, prăznuirea ta, închinându-ne cu credinţă raclei moaştelor tale celor sfinte, din care izvorăşte tuturor cu adevărat dumnezeiască tămăduire sufletelor şi trupurilor.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii evrei au călcat în cuptor văpaia cu îndrăzneală şi focul în rouă l-au schimbat cântând: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule, în veci.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Hristina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împreunându-te cu focul cel vâlvâietor, lăudai pe Făcătorul de bine al tuturor, Care a răcorit inima ta, cântând: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule, în veci.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Hristina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dorind să dobândeşti numai pe Dumnezeu, n-ai purtat grijă de mădularele care ardeau în văpaie, nu te-ai lepădat de Hristos, fecioară, ci cântai: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule, în veci.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Cu ploile sângiurilor tale ai secat râurile nebuniei idoleşti; şi acum, revărsând, noianuri de tămăduiri, potoleşti văpaia patimilor, sfântă fecioară muceniţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu dumnezeiasca ta zămislire, trecând peste legile firii, Fecioară, mai presus de fire ai născut pe Dumnezeu, grăind: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule, în veci.

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori cuptorul...

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Hristina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu dumnezeiască ocârmuire nevătămată ai trecut marea cea cu valurile supărărilor şi ale chinurilor, înecând pe şarpe în adâncimea chinurilor tale, sfântă muceniţă. Pentru aceasta ai ajuns la limanurile fără de valuri ale Raiului, grăind: Preoţi binecuvântaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Hristina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Omorât-ai pe şarpele cel cumplit, cu lupte de viaţă; şi cu cântările rugăciunilor tale ai adormit fiarele cele sălbatice şi ai rămas fără de vătămare de ele, Sfântă Hristina, cântând Ziditorului: Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu

Prin cuvânt viu ai sculat pe cel omorât de muşcăturile şerpilor celor otrăviţi, muceniţă purtătoare de chinuri, căci Dumnezeu, cel ce a ascultat rugăciunile tale, Sfântă Hristina, a călcat moartea prin dumnezeiasca Sa îngropare, către care neîncetat grăieşti: Preoţi binecuvântaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ceea ce eşti ajutătoare tare a credincioşilor, pururea Fecioară, mântuieşte-mă de înşelăciunea vicleanului balaur, care mă vrăjmăşeşte cumplit şi se sileşte să mă smerească (nimicească, n.n.). Că tu eşti îndreptare nerătăcită celor ce nădăjduiesc întru tine şi care cântă neîncetat: Popoare prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Irmosul: De şapte ori cuptorul chinuitorul caldeilor l-a ars nebuneşte pentru cinstitorii de Dumnezeu. Dar văzându-i pe aceştia mântuiţi de o putere mai

mare, Făcătorului şi Mântuitorului a grăit: Tineri binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Cu adevărul Născătoare...

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Hristina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind luminată şi strălucind cu podoabele muceniciei, te-ai învrednicit a vedea pe Mirele tău, Sfântă Hristina, muceniţă mult-pătimitoare.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Hristina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Frumoasă este podoaba pe care ţi-a dăruit-o Hristos, cel ce întrece pe toţi cu frumuseţea şi te-a învrednicit de cămările cele cereşti.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Hristina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împreunatu-te-ai (Alăturatu-te-ai, n.n.) cu cetele cele fără de trup, mărită, şi ai fost rânduită cu adunarea nevoitorilor; roagă pentru noi pe Cel cu totul îndurător.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Pomenirea ta, Sfântă Hristina, luminând pe cei ce te cinstesc pe tine, mai luminată decât soarele s-a arătat cu razele darurilor Duhului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Iubitoare de bine, Preasfântă Fecioară, îmbunătăţeşte sufletul meu cel înrăutăţit de păcate şi cu rugăciunile tale mă mântuieşte de văpaia cea veşnică.

Irmosul: Cu adevărat Născătoare de Dumnezeu te mărturisim pe tine, Fecioară curată, noi, cei mântuiţi prin tine, cu cetele celor fără de trupuri slăvindu-te.

Sedelna, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Ca un alabastru cu mir, sângele tău, cinstită, cu dragoste l-ai adus lui Hristos, Mirelui tău şi ai primit de la Dânsul răsplătire vrednică de laudă. Pentru aceea,

ai luat darul tămăduirilor cu puterea Duhului şi ai izgonit toată tabăra demonilor, muceniţă, mărită Hristina.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Preasfântă Fecioară, ceea ce eşti nădejdea creştinilor, roagă neîncetat pe Dumnezeu, pe care L-ai născut mai presus de gând şi de cuvânt, împreună cu cetele cele de sus, ca să ne dea nouă iertare de păcate şi îndreptare vieţii tuturor, celor ce cu dragoste şi cu credinţă te prea slăvesc pururea.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Mieluşeaua cea neîntinată văzând pe Mielul şi Păstorul mort Spânzurat pe lemn, tânguindu-se zicea, văitându-se ca o maică: cum voi suferi pogorârea Ta cea mai presus de cuvânt, Fiul meu şi patimile cele de bunăvoie, Preabunule Dumnezeu?

Acatistul Sfintei muceniţe Hristina (Cristina)

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.

Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Condacul 1

Mult pătimitoarei, prea lăudatei muceniţe Cristina, celeia ce numele Mântuitorului a purtat, crucea suferinţei spre Golgota pătimirilor a ridicat, veniţi să-i împletim cântări de laude zicând: ***Bucură-te, Sfântă mare muceniţă Cristina, mult pătimitoare!***

Icosul 1

Născându-te în cetatea Tirului, din părinţi păgâni şi slujitori ai necuraţilor zei, din tinereţe cunoscând pe Dumnezeul cel Adevărat, numai Aceluia voiai a-I sluji, pentru care îţi cântăm:
Bucură-te, curată mieluşea născută între păgâni;
Bucură-te, că tatăl tău, Urban, avea stăpânirea ighemonică;
Bucură-te, că acesta, după purtarea de grijă a lui Dumnezeu, ţi-a pus numele "Cristina";
Bucură-te, că numele tău însemna mai înainte oarecare proorocie;
Bucură-te, că între fecioarele vremii nu era nici una care să te întreacă în frumuseţe;
Bucură-te, că părinţii, văzându-te crescând, se umpleau de bucurie;
Bucură-te, că aceştia îţi pregăteau un anume fel de vieţuire;
Bucură-te, căci dorinţa lor avea să fie deşartă;
Bucură-te, fecioară blândă şi curată;
Bucură-te, că haina curăţiei ţi-ai păzit-o neîntinată;
Bucură-te, căci în credinţă erai nestrămutată;
Bucură-te, cea plină de dragoste nemăsurată;
Bucură-te, Sfântă mare muceniţă Cristina, mult pătimitoare!

Condacul 2

Vrând tatăl său a o păzi de vederea omenească, i-a rânduit petrecerea în palatul cel mai înalt, dându-i slugi nenumărate şi zeii de aur şi de argint, jertfe zilnice, neprihănita fecioară cânta Adevăratului Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 2

Auzind tinerii cei de bun neam, despre a ta frumuseţe, voiau a te lua spre însoţire, însă tatăl tău le spunea tuturor că "nu te vei însoţi cu nimeni, ci în feciorie

vei petrece spre a sluji zeilor toată viaţa, căci mult te-au iubit”, iar noi îţi cântăm unele ca acestea:
Bucură-te, că părintele tău trupesc, prooroc a fost;
Bucură-te, că acesta voia să slujeşti zeilor celor neînsufleţiţi;
Bucură-te, că niciodată tu n-ai voit a le aduce jertfe, nici a te închina lor;
Bucură-te, că privind de la fereastră la luminătorii cei cereşti ai cunoscut pe Ziditorul;
Bucură-te, că rugându-te cu lacrimi, ai cerut Acestuia să ţi se descopere;
Bucură-te, că petrecând în post şi rugăciune, Domnul ţi-a trimis pe îngerul Său;
Bucură-te, că îngerul te-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci;
Bucură-te, că “Mireasa a lui Hristos” te-a numit;
Bucură-te, că tainele credinţei ţi-a desluşit;
Bucură-te, că pentru dragostea Sfintei Treimi de trei muncitori ţi-a prevestit că vei fi muncită;
Bucură-te, ceea ce cu pâine cerească de înger ai fost hrănită;
Bucură-te, că sufleteşte şi trupeşte te-ai simţit întărită;
Bucură-te, Sfântă mare muceniţă Cristina, mult pătimitoare!

Condacul 3

Umplându-te de râvna dumnezeiască, ai început a sfărâma idolii cei neînsufleţiţi şi aruncându-i pe fereastră, ţi-ai curăţat odaia spre a te putea închina Ziditorului şi a-I cânta: ***Aliluia!***

Icosul 3

Venind tatăl tău să te cerceteze şi să se închine zeilor săi şi aflând cele săvârşite de tine, s-a umplut de mânie ucigând cu sabia toate slugile, iar pe tine a început a te bate peste obraz, pentru care te lăudăm zicând:
Bucură-te, că lovindu-te peste obraz ai mărturisit pe Adevăratul Dumnezeu;
Bucură-te, că pe idolii cei de aur şi argint i-ai numit diavoli;
Bucură-te, că tatăl tău mai tare s-a umplut de mânie;
Bucură-te, că a poruncit să fi bătută fără cruţare;
Bucură-te, că apoi în temniţă te-a aruncat;
Bucură-te, că înştiinţându-se despre aceasta maica ta la tine a alergat;
Bucură-te, că prin vorbe bune încerca a te momi;
Bucură-te, că acesteia i-ai spus să nu te mai numească fiică a sa;
Bucură-te, că fiică şi închinătoare a Tatălui Ceresc te-ai numit;
Bucură-te, că maica ta mult s-a mâhnit;
Bucură-te, că aceasta nici prin plângere, nici prin momele nimic n-a sporit;
Bucură-te, căci credinţa ta era nestrămutată;
Bucură-te, Sfântă mare muceniţă Cristina, mult pătimitoare!

Condacul 4

Scoţându-te a doua zi la judecată, ighemonul Urban, uitând dragostea cea firească către fiica sa, voia să te judece şi să te muncească ca pe o străină şi făcătoare de rele, iară mulţimea adunată la privelişte minunându-se de frumuseţea ta zicea: „*Dumnezeule al roabei tale, Cristina, ajută-i ei, căci la Tine a alergat*”. Iar noi împreună cu muceniţa cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 4

Stând mieluşeaua lui Hristos înaintea lui Urban, acesta căuta să o înduplece spre închinare la idoli, însă nesporind ci mai rău mâniindu-se a poruncit să fie dată spre muncire, pentru care îţi aducem laude zicând:

Bucură-te, cea tare în credinţă ca un diamant;
Bucură-te, că fiinţa întreagă Domnului ţi-ai închinat;
Bucură-te, că de stâlp au poruncit să fi legată;
Bucură-te, căci cu fiare ascuţite ai fost zdrobită;
Bucură-te, că bucăţi de carne din trupul tău cădeau;
Bucură-te, că spre Mirele Hristos, privirile pline de rugăciune îţi ridicai;
Bucură-te, că dezlegându-te de stâlp, ai luat o bucată de carne şi i-ai aruncat-o lui Urban în obraz;
Bucură-te, că acesta de şi o mai aprigă mânie s-a aprins;
Bucură-te, că ulei încins pe tine au turnat;
Bucură-te, Sfântă mare muceniţă Cristina, mult pătimitoare!

Condacul 5

Învârtind roata deasupra focului, cu neputinţă este nouă a descrie pătimirile tale, viteză muceniţă, dar Bunul Dumnezeu te ţinea în viaţă întărindu-te în chinuri spre slava numelui Său şi spre ruşinarea păgânilor, iar noi împreună cu tine cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 5

Fără de veste, ieşind din foc o văpaie, a ars ca la o mie de păgâni ce erau împrejur, iar muceniţa întărită fiind de îngerii ce o înconjurau nevăzuţi de ochii mulţimii se veselea şi mai mult cu duhul în aprigile munci, pentru care şi noi îţi aducem laude, zicând:

Bucură-te, nebiruită răbdătoare de chinuri;
Bucură-te, că răbdarea ta pe muncitori îi nimicea;
Bucură-te, că îngerii în juru-ţi stăteau şi te întăreau;
Bucură-te, că nemaiştiind cum să te mai muncească, te-au aruncat din nou în temniţă;
Bucură-te, că un înger trimis de Dumnezeu, de răni te-a tămăduit;
Bucură-te, căci cu hrană cerească din nou ai fost hrănită;
Bucură-te, că asemeni lui Hristos, bătăi peste obraz ai primit;
Bucură-te, că prin chinuri nenumărate cu El te-ai unit;
Bucură-te, că luminoasă ţi-ai adus crucea pe Golgota suferinţei;

Bucură-te, că niciodată n-ai slăbit cu cugetul;
Bucură-te, că uneltirile nevăzuţilor vrăjmaşi ai biruit;
Bucură-te, Sfântă mare muceniţă Cristina, mult pătimitoare!

Condacul 6

Neştiind tatăl tău cărei munci să te mai supună, a poruncit să fi aruncată în mare. Atunci, slujitorii, luând o corabie, te-au dus în largul mării, unde ţi-au legat o piatră mare de gât şi te-au aruncat în apă, nădăjduind că aşa vor sfârşi cu tine, iar tu cântai Celui ce te-a întărit în chinuri: ***Aliluia!***

Icosul 6

Trimis a fost îngerul Domnului spre a te purta pe deasupra apei ca pe uscat şi plină de bucurie fiind, ai socotit aceasta ca pe o sfântă baie a botezului tău, căci nor luminos umbrindu-te, ai auzit glas dumnezeiesc deasupra ta şi pe Însuşi Hristos L-ai văzut, pentru care te lăudăm zicând:
Bucură-te, că prin această muncă dorinţa de a fi botezată ţi-a fost împlinită;
Bucură-te, că înger dumnezeiesc te purta pe deasupra apei;
Bucură-te, căci cuvinte de întărire de la Însuşi Hristos, Mirele tău, ai primit;
Bucură-te, că Acesta faţă către faţă ţi-a vorbit;
Bucură-te, că de mare dar te-ai învrednicit;
Bucură-te, căci cununa muceniciei mai repede voiai s-o iei;
Bucură-te, că numai spre cerească împărăţie priveai;
Bucură-te, că toate cele trecătoare le-ai socotit gunoaie;
Bucură-te, că pentru Hristos toate cu bucurie le răbdai;
Bucură-te, că şi alte munci mai grabnic voiai a le primi;
Bucură-te, că de la a ta dorinţă nimic nu te putea clinti;
Bucură-te, albină plină de mierea faptelor bune;
Bucură-te, Sfântă mare muceniţă Cristina, mult pătimitoare!

Condacul 7

Ieşind la uscat şi înfăţişându-te înaintea tatălui tău, acesta s-a înspăimântat, dar n-a vrut să recunoască minunile lui Dumnezeu, ci pe toate le socotea vrăji, fapt pentru care te-a aruncat din nou în temniţă, voind a te scoate a doua zi spre tăiere, iară tu cântai cu bucurie lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 7

Neputându-şi împlini gândul, tatăl tău, fiind el însuşi tăiat peste noapte de secera morţii a venit la conducerea cetăţii alt ighemon pe nume Dion, care scoţându-te la judecată încerca prin înşelăciune a te întoarce de la gândul cel bun, dar neizbutind a început a te munci, pentru care îţi cântăm:
Bucură-te, că Dion ighemonul încerca a te îndupleca spre închinarea zeului Apolon;
Bucură-te, căci cu nimic nu te-a putut clinti;

Bucură-te, căci a început a te bate fără milă;
Bucură-te, că strujită cu unghii de fier şi arsă din nou ai fost;
Bucură-te, că încingând o tigaie de fier au poruncit să fi aruncată într-nsa;
Bucură-te, că ulei încins au poruncit să toarne peste tine;
Bucură-te, căci după toate acestea statornică ai rămas în credinţă;
Bucură-te, că zeul Apolon a fost sfărâmat prin rugăciunea ta;
Bucură-te, că idolul căzând la pământ, a căzut şi slujitorul său Dion, zăcând mort;
Bucură-te, că împreună cu idolul s-a surpat şi capiştea;
Bucură-te, că din nou ai fost aruncată în temniţă;
Bucură-te, trandafir prin răni pururi înflorit;
Bucură-te, Sfântă mare muceniţă Cristina, mult pătimitoare!

Condacul 8

Pătimirile tale nu au fost fără roade, deoarece poporul văzând nenumăratele minuni săvârşite cu tine, au crezut în Hristos ca la trei mii de suflete slăvindu-L şi cântându-I cu tine: ***Aliluia!***

Icosul 8

Venind la stăpânire un alt ighemon plin de veninul răutăţii, pe nume Iulian, te-a scos din nou în privelişte, pregătindu-ţi nenumărate munci, pentru care îţi cântăm:
Bucură-te, că ighemonul a poruncit să ardă un cuptor vreme de 3 zile;
Bucură-te, că în acesta te-a aruncat pe tine;
Bucură-te, că apoi a stat închis 5 zile;
Bucură-te, că în cuptor fiind, aduceai slavă lui Dumnezeu, precum tinerii în Babilon oarecând;
Bucură-te, că îngerii erau cu tine răcorind cuptorul;
Bucură-te, că acolo petreceai ca într-o cămară de mult preţ;
Bucură-te, că deschizind cuptorul după 5 zile, nevătămată te-au aflat;
Bucură-te, că toate acestea păgânii vrăji le-au socotit;
Bucură-te, că cei ce crezuseră în tine, lui Dumnezeu îi aduceau slavă;
Bucură-te, că nesocotitul Iulian mai rău s-a înfuriat;
Bucură-te, că alte chinuri se muncea să-ţi găsească;
Bucură-te, că orbit de răutate fiind nu putea cunoaşte minunile lui Dumnezeu;
Bucură-te, Sfântă mare muceniţă Cristina, mult pătimitoare!

Condacul 9

Chemând păgânul pe toţi vrăjitorii şi fermecătorii care ştiau să farmece şerpii, le-a poruncit acestora să adune mulţime de şerpi, vipere şi scorpii şi să le dea drumul asupra muceniţei ca să o omoare, prin muşcăturile lor otrăvitoare. Dar mieluşeaua lui Hristos rămâne neînfricată şi cântă bucurându-se: ***Aliluia!***

Icosul 9

Adunându-se mulţime de târâtoare se încolăceau împrejurul trupului muceniţei, dar nici una n-a muşcat-o pe dânsa, ci din porunca lui Dumnezeu s-au întors asupra fermecătorului ce le întărâta asupra sfintei. Deci pentru atâta credinţă a minunatei fecioare şi noi îi cântăm:

Bucură-te, că mulţimea şerpilor nu te-a spăimântat;
Bucură-te, că şi de data asta putere de la Domnul ai luat;
Bucură-te, că încolăcindu-se împrejurul tău nu te-au vătămat;
Bucură-te, că asupra fermecătorului s-au năpustit;
Bucură-te, că prin muşcăturile lor otrăvitoare pe loc l-au omorât;
Bucură-te, că fiindu-ţi milă de cei ce te înconjurau, ai poruncit tuturor şerpilor, ca în numele lui Iisus Hristos să se retragă în locurile lor fără a vătăma pe cineva;
Bucură-te, că acestea ţi-au ascultat porunca întocmai;
Bucură-te, că făcând rugăciune pe fermecător l-ai înviat;
Bucură-te, că acesta s-a încreştinat;
Bucură-te, că mulţimea văzând minunile s-au întărit şi mai mult în credinţă;
Bucură-te, că mulţi s-au adăugat celor ce crezuseră în Hristos;
Bucură-te, că pe toţi îi învăţai tainele credinţei cu glas duios;
Bucură-te, Sfântă mare muceniţă Cristina, mult pătimitoare!

Condacul 10

Văzând ighemonul minunile săvârşite de tine, mai tare s-a umplut de mânie asupra ta şi a poruncit să şi se taie feciorelnicul piept din a cărui răni a curs lapte în loc de sânge, iar poporul văzând una ca aceasta cânta: ***Aliluia!***

Icosul 10

Neştiind păgânul la ce muncă să te mai supună a poruncit să ţi se taie limba, însă prin darul lui Dumnezeu, chiar după tăierea limbii vorbeai bine mărturisind adevărata credinţă pentru care îţi cântăm:

Bucură-te, că nici tăierea limbii nu te-a oprit de la mărturisire;
Bucură-te, că apucând mădularul cel tăiat l-ai aruncat în obrazul ighemonului;
Bucură-te, că păgânul pe dată a orbit;
Bucură-te, că văzându-se înfruntat şi ruşinat de tine, mai rău se tulbura;
Bucură-te, că neştiind ce să-ţi mai facă, a poruncit să te dea la moarte;
Bucură-te, că auzind aceasta de nespusă bucurie te-ai umplut;
Bucură-te, că dorinţa de a te număra în ceata muceniţelor, acum o simţeai aproape de înfăptuire;
Bucură-te, că împunsă fiind cu fiare ascuţite sfântul tău suflet Domnului l-ai dat;
Bucură-te, că sufletul tău de îngeri pe braţe a fost purtat;
Bucură-te, că cetele muceniceşti cu bucurie te-au întâmpinat;
Bucură-te, că veselie mare s-a făcut în cer şi pe pământ;
Bucură-te, Sfântă mare muceniţă Cristina, mult pătimitoare!

Condacul 11

Împlinindu-se astfel proorocia că de la trei ighemoni vei pătimi până vei fi slobozită, din temniţa trupului celui stricăcios, pentru numele Dumnezeului celui în Treime închinat, căruia îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 11

Văzându-te mulţimile adunate la pătimirile tale, te slăveau pentru nenumăratele osteneli crezând în Hristos, cel ce ţi-a dat putere a trece prin toate cântând unele ca acestea:

Bucură-te, frumoasă fecioară;
Bucură-te, tânără cu suflet bărbătesc;
Bucură-te, crinule răsărit între mărăcini;
Bucură-te, că bogăţiile lumii le-ai socotit gunoaie;
Bucură-te, că pentru dragostea lui Hristos pe toate le-ai defăimat;
Bucură-te, că numai pe Acela l-ai iubit cu adevărat;
Bucură-te, că de la hotărârea ta cea bună nimic nu te-a clintit;
Bucură-te, că şi de părinţii cei trupeşti te-ai lepădat;
Bucură-te, că pe ighemoni în faţă i-ai mustrat;
Bucură-te, că nici o muncă nu te-a înfricoşat;
Bucură-te, că spre ceruri ca o porumbiţă ai zburat;
Bucură-te, că acolo odihnă ai aflat;
Bucură-te, Sfântă mare muceniţă Cristina, mult pătimitoare!

Condacul 12

Un oarecare creştin a luat sfintele rămăşite pământeşti ale mult ostenitului tău trup şi le-a îngropat cu cinste la loc curat cântând cântarea de biruinţă: ***Aliluia!***

Icosul 12

Cine va lăuda îndeajuns dragostea, credinţa şi nădejdea ta neclintită în Mirele Hristos pentru care ţi-ai ales a pătimi, însă, aşa nevrednici îndrăznim a-ţi cânta unele ca acestea:

Bucură-te, că asemeni unui miel fără de glas ce merge spre junghiere, aşa spre pătimiri ai mers;
Bucură-te, că rugăciunea ta ca o tămâie cu bună mireasmă spre cer se ridică;
Bucură-te, că şi păgânii de răbdarea ta în pătimiri se minunau;
Bucură-te, că mulţi necredincioşi la credinţă au venit;
Bucură-te, că-n staulul Bisericii multe oiţe rătăcite ai adus;
Bucură-te, că-n pătimirile tale te bucuri nespus;
Bucură-te, mireasă neprihănită a Mirelui ceresc;
Bucură-te, ceea ce cunună cerească din mâna lui Hristos ai primit;
Bucură-te, caldă rugătoare pentru cei ce năzuiesc în ajutorul tău;
Bucură-te, că prin rugăciunile tale de multe rele ne izbăvim;
Bucură-te, ajutătoarea noastră în vreme de nevoi;

Bucură-te, mijlocitoarea noastră în ceasul judecăţii;
Bucură-te, Sfântă mare muceniţă Cristina, mult pătimitoare!

Condacul 13 *(*de 3 ori)
O, prea lăudată şi mult pătimitoare muceniţă Cristina, primeşte această puţină rugăciune a noastră şi mijloceşte la tronul lui Dumnezeu să ne ferească de ispite peste puterea noastră, să ne dăruiască sănătate, înţelepciune, răbdare, iertarea păcatelor şi ajutor în toate cele bune spre a-I cânta împreună cu tine: ***Aliluia!***

Apoi se zic, iarăşi:

Icosul 1
Născându-te în cetatea Tirului, din părinţi păgâni şi slujitori ai necuraţilor zei, din tinereţe cunoscând pe Dumnezeul cel Adevărat, numai Aceluia voiai a-I sluji, pentru care îţi cântăm:
Bucură-te, curată mieluşea născută între păgâni;
Bucură-te, că tatăl tău, Urban, avea stăpânirea ighemonică;
Bucură-te, că acesta, după purtarea de grijă a lui Dumnezeu, ţi-a pus numele "Cristina";
Bucură-te, că numele tău însemna mai înainte oarecare proorocie;
Bucură-te, că între fecioarele vremii nu era nici una care să te întreacă în frumuseţe;
Bucură-te, că părinţii, văzându-te crescând, se umpleau de bucurie;
Bucură-te, că aceştia îţi pregăteau un anume fel de vieţuire;
Bucură-te, căci dorinţa lor avea să fie deşartă;
Bucură-te, fecioară blândă şi curată;
Bucură-te, că haina curăţiei ţi-ai păzit-o neîntinată;
Bucură-te căci în credinţă erai nestrămutată;
Bucură-te, cea plină de dragoste nemăsurată;
Bucură-te, Sfântă mare muceniţă Cristina, mult pătimitoare!

Condacul 1
Mult pătimitoarei, prea lăudatei muceniţe Cristina, celeia ce numele Mântuitorului a purtat, crucea suferinţei spre Golgota pătimirilor a ridicat, veniţi să-i împletim cântări de laude zicând: ***Bucură-te, Sfântă mare muceniţă Cristina, mult pătimitoare!***

Rugăciune

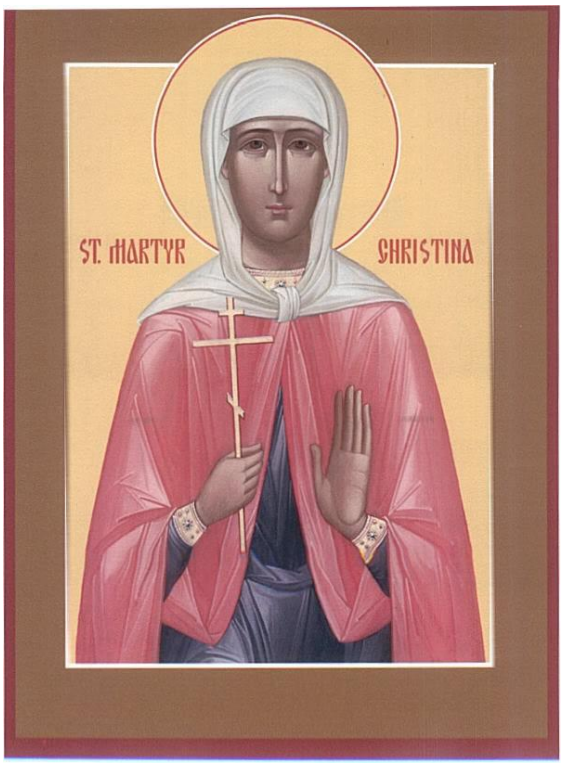

O, de trei ori fericită muceniţă Cristina, ceea ce te-ai învrednicit a pătimi pentru Hristos, ajută-ne şi pe noi să primim cu dragoste şi înţelegere ispitele ce vin asupra noastră.

Ca ceea ce nu ai cârtit niciodată în timpul muncilor, ajută-ne să nu cârtim pe cărarea vieţii celei trecătoare asupra întâmplărilor ce se abat asupra noastră.

Asemeni ţie celei ce te-ai rugat cu lacrimi fierbinţi şi cu post spre a ţi se descoperi tainele cele ascunse şi pentru a putea ajunge cu bine la limanurile cereşti, ajută-ne şi pe noi să ne putem ruga şi posti ca să ne simţim şi noi că trăim pentru şi în Dumnezeu şi să nu ne pierdem timpul în deşert.

Mijloceşte înaintea lui Hristos, cu îndrăzneala ce ai dobândit-o, să ne mântuiască cu judecăţile pe care le ştie El, ca ajungând şi noi în cereasca Împărăţie să slăvim pururi: pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh şi pe tine mijlocitoarea noastră. Amin!

Imnografie

Troparul Sfintei mari muceniţe Hristina**:** Mielușeaua Ta, Iisuse, strigă cu mare glas: pe Tine, Mirele Meu, Te iubesc și pe Tine căutându-Te mă chinuiesc și împreună mă răstignesc și împreună mă îngrop cu botezul Tău, și pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine, și mor pentru Tine, ca să trăiesc întru Tine; ci, ca o jertfă fără prihană primește-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ție. Pentru rugăciunile ei ca un milostiv mântuiește sufletele noastre.

Condacul Sfintei mari muceniţe Hristina**:** Porumbiță cu chip de lumină te-ai cunoscut, având aripi de aur și către înălțimea cerurilor ai sosit cinstită, Christino. Pentru aceea săvârșim mărită prăznuirea ta, închinându-ne cu credință sicriului moaștelor tale, din care izvorăște tuturor cu adevărat dumnezeiască tămăduire sufletelor și trupurilor.

(Video) Troparul Sfintei mari muceniţe Hristina - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/tropare/video-sfanta-mare-mucenita-hristina-tropar

Sinaxar - Sfânta mare muceniță Hristina - 24 iulie

https://www.trinitas.tv/sfanta-mare-mucenita-hristina-24-iulie/

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfintei muceniţe Hristina

În cetatea Tirului era un bărbat de neam mare, cu numele Urban, care avea stăpânirea ighemoniei. ***El avea o fiică, fecioară tânără, care din anii tinereţii sale a cunoscut pe Dumnezeu, Ziditorul său, punându-şi sufletul pentru El şi răbdând cu bărbăţie multe munci cumplite.*** ***Când s-a născut aceasta, părinţii i-au pus numele Hristina şi aceasta nu după înţelegerea elinească, ci după purtarea de grijă a lui Dumnezeu; căci singur numele acela însemna mai înainte, oarecare proorocie.*** ***Această fecioară, venind în vârstă, avea să fie creştină şi roabă, mireasă şi muceniţă a lui Hristos.*** Ea, de la vârsta de unsprezece ani, şi-a arătat frumuseţea feţei ei celei minunate, căci nu era între fecioare vreuna, care să semene cu ea la frumuseţe. Deci, vrând tatăl ei ca să o păzească de vederea omenească, i-a rânduit petrecerea ei în palatul cel mai înalt, dându-i slugile cele mai bune.

El, ducându-i zeii săi cei de aur şi de argint, i-a poruncit să se închine lor şi în toate zilele să le aducă jertfe. Mulţi din cei de bun neam şi bogaţi, auzind de frumuseţea acestei fecioare, doreau s-o ia spre însoţire fiilor lor şi rugau pentru aceasta pe tatăl ei. *Dar Urban le răspundea:* ***"Nu o voi da nimănui pe fiica mea, ci o voi dărui zeilor mei, pentru că mult au iubit-o milostivii; deci, fecioara va petrece pentru dânşii, slujindu-le totdeauna".***

Fecioara Hristina, crescând cu anii şi înţelegerea, a început a veni la cunoştinţa adevărului, Dumnezeu luminându-i şi înţelepţindu-i mintea cu darul Său. Pentru că, privind prin fereastră la cer şi la luminătorii cei cereşti, cunoştea pe Ziditor. Deci, ea, nesocotind pe idolii cei fără de suflet, nu putea să

li se închine. *Ci, privind în sus spre răsărit, suspina şi plângea, grăind în sine: "Până când inimile omeneşti vor petrece întunecate şi până când cugetul lor cel neînţelegător nu va privi spre Domnul Dumnezeu, Cel ce a făcut cerul şi pământul şi l-a împodobit cu această podoabă nevăzută?"*

Astfel socotind în sine, a început a se închina adevăratului Dumnezeu, Cel ce petrece în cer şi se ruga Lui cu lacrimi, ca să i se facă cunoscut spre a-L cunoaşte desăvârşit pe Acela, de a Cărui dragoste i se aprinsese inima. Petrecând multe zile în rugăciuni şi în postire, s-a învrednicit cercetării lui Dumnezeu; pentru că i s-a arătat îngerul Domnului şi a însemnat-o cu semnul Sfintei Cruci. Îngerul a numit-o mireasă a lui Hristos şi a înţelepţit-o desăvârşit în cunoştinţa lui Dumnezeu; iar pentru nevoinţa cea pătimitoare, i-a spus că de trei muncitori va fi muncită, pentru Dumnezeu cel în Treime. Deci, a întărit-o spre nevoinţă, dându-i pâine curată să mănânce, fiind ea flămândă de postire.

După acea îngerească arătare, fecioara se veselea cu duhul şi se bucura în Dumnezeu, Mântuitorul său, mulţumindu-i că a cercetat pe roaba Sa prin trimiterea sfântului înger. De atunci, ea a început mai cu căldură a-şi întinde către Domnul rugăciunile sale şi a se îndulci de dragostea Lui. Umplându-se de râvnă, a început a sfărâma idolii cei de aur şi de argint, zdrobindu-i în bucăţi pe câte unul şi aruncându-i jos de pe fereastră în uliţă. A doua zi, cei ce treceau, adunau pentru ei aurul şi argintul cel sfărâmat.

Într-una din zile, **ighemonul Urban**, vrând să cerceteze pe fiica sa şi să se închine zeilor săi, s-a suit în palatul cel de sus. Dar, nevăzându-şi idolii, întrebă pe Hristina: ***"Unde sunt zeii?"*** Iar ea tăcea.

Chemând slugile, le-au întrebat de zei; iar ele i-au spus, ceea ce a făcut fiica sa zeilor. *Umplându-se el de mânie, a început a bate pe fecioară peste obraz, zicându-i:* ***"Ticăloaso, ce ai făcut zeilor?"*** Iar ea nu voia să-i răspundă.

După aceea, Sfânta, deschizându-şi gura, a mărturisit pe Unul adevăratul Dumnezeu, Cel ce petrece în cer, pe Ziditorul a toate, iar pe cei ce se numeau zei, fiind făcuţi din aur şi argint, i-a numit diavoli şi idoli fără simţire, spunându-i cum i-a sfărâmat cu mâinile sale.

Atunci Urban, umplându-se de mai multă mânie, a tăiat cu sabia pe toate slugile. Iar pe fiică a început s-o muncească cu diferite munci. *Mai întâi a bătut-o fără cruţare cu vergi şi vine de bou, apoi a legat-o şi a aruncat-o în temniţă. Înştiinţându-se maica ei de acest lucru, a alergat la dânsa, plângând şi tânguindu-se şi o îndemna să se lepede de Hristos şi să se întoarcă la zeii părinteşti. Dar muceniţa lui Hristos, nici nu voia să audă cuvintele maicii*

sale, ci mai ales se lepăda chiar de dânsa singură, zicând: "Să nu mă numeşti pe mine fiica ta. Nu ştii oare că am numele lui Hristos, pe Care nimeni din neamul vostru nu s-a învrednicit a-L cunoaşte? Eu acum nu sunt din neamul vostru, ci din al lui Hristos, cu numele şi cu lucrul; pentru că m-am unit cu Hristos, Împăratul cel ceresc. Aceluia-I sunt roabă şi fiică şi El îmi este tată şi maică şi stăpân". De aceea, maica-sa plângea mult şi nesporind nimic, s-a mâhnit.

Trecând noaptea şi sosind ziua, Urban, fiind pornit de diavol spre răutate şi uitând dragostea cea firească către fiica sa, a şezut la judecată, vrând să muncească pe Sfânta Hristina, nu ca pe o fiică a sa, ci ca pe o străină şi mare făcătoare de răutate. Sfânta fiind scoasă din temniţă la judecată, multe femei văzând-o pe ea, ziceau: "Dumnezeul roabei Tale, Hristina, ajută-i, căci la Tine a alergat!" ***Deci, Hristina, mieluşeaua lui Hristos, stătea înaintea lui Urban, nu ca înaintea tatălui ei, ci ca înaintea unui muncitor şi a unei fiare mâncătoare de trupuri.***

Urban a început a o momi pe dânsa, zicându-i cu vicleşug: "Mi-e milă de tine, fiica mea şi mă rog ţie, apropie-te de zeii noştri cei mari şi să le aduci jertfă cu mine, ca să te miluiască şi să-ţi ierte păcatul tău, pe care l-ai făcut. De nu vei face aceasta, apoi nici eu nu te voi milui şi nu te voi numi fiica mea".

Sfânta a răspuns: "Mare bucurie îmi vei face, de nu mă vei numi fiica ta; pentru că am ca tată pe Ziditorul meu".

Urban, aprinzându-se de mare mânie, a poruncit să o spânzure pe fecioară la muncire, să-i strujească cu fiare ascuţite şi să-i zdrobească curatul ei trup cel fecioresc. Atât i-au strujit trupul ei, încât i se vedeau oasele goale.

După ce au dezlegat-o de la muncire şi a văzut carnea sa zdrobită şi căzută de pe dânsa, zăcând pe pământ, ea, adunând-o, a aruncat-o în obrazul tatălui său, zicându-i: "Iată, mănâncă carnea fiicei tale!"

El, mâniindu-se mai mult, a întins pe Sfântă pe o roată de fier şi aprinzând foc sub dânsa, a poruncit să toarne pe trupul ei untdelemn fiert. Astfel, învârtind roata, o trecea prin foc şi fecioara se frigea ca un peşte sau ca nişte carne de mâncare. Deci, nu era cu putinţă firii omeneşti şi mai ales celei femeieşti, să fie într-o muncă ca aceea; dar Dumnezeu îi ţinea viaţa roabei Sale şi o întărea pe dânsa, spre mărirea numelui Său cel Sfânt şi spre ruşinarea păgânilor.

Sfânta Hristina, fiind astfel muncită, slăvea pe Dumnezeu şi se ruga către El; iar sfinţii îngeri stăteau nevăzuţi înaintea ei, uşurându-i durerile. Apoi, fără de veste, ieşind o văpaie mare de foc, cu porunca lui Dumnezeu, s-a repezit la acei păgâni, care stăteau împrejur şi a ars ca la o mie din ei. Urban, neştiind ce să-i mai facă ei, a poruncit să o arunce în temniţă.

Sfânta rugându-se, i s-a arătat îngerul Domnului şi a tămăduit-o de răni, făcând-o sănătoasă peste tot trupul şi i-a dat ei hrana pe care i-o adusese. Astfel s-a întărit muceniţa şi lăuda pe Dumnezeu.

După aceasta, tatăl ei a poruncit s-o arunce în mare; iar slujitorii, luând pe roaba lui Hristos, au pus-o în corabie şi au dus-o departe de mal.

Deci, legându-i o piatră mare de grumaz, au aruncat-o în apă. Dar Sfânta, sprijinindu-se de mâinile Celui fără de trup, umbla pe ape ca pe uscat. Marea aceea i-a fost ei scăldătoarea Sfântului Botez, pe care o dorea şi un nor luminos a umbrit-o pe ea şi s-au auzit cuvinte de sus, grăindu-se deasupra ei, adică numele Preasfintei Treimi, după săvârşirea Sfântului Botez.

Ea a văzut pe Domnul arătându-i-se şi zicându-i cuvinte aducătoare de bucurie.

Deci, ieşind la uscat, s-a arătat înaintea feţei tatălui său şi l-a înspăimântat. Pentru că păgânul se miră şi se înspăimântă, văzând pe Sfânta fecioară, ieşind vie din mare. Văzând el atâtea minuni, nu cunoştea puterile lui Dumnezeu, ci socotea că aceea este vrajă. Atunci el a poruncit s-o arunce în temniţă, vrând ca a doua zi s-o taie pe dânsa. Dar în acea noapte, el însuşi a fost tăiat de coasa morţii. Iar Sfânta a rămas vie în temniţă, slăvind şi mulţumind lui Dumnezeu.

După pieirea neaşteptată a lui Urban, a venit în locul lui **un ighemon**, cu numele **Dion**, căruia i s-a spus despre Hristina, care şedea în temniţă. Scoţând-o pe dânsa şi punând-o înaintea judecăţii sale, mai întâi se ispitea să înşele pe muceniţă cu îmbunări şi s-o depărteze de Dumnezeu. Apoi, văzând-o nestrămutată în sfânta credinţă, a muncit-o mult, bătând-o, strujind-o cu unghii de fier şi arzând-o cu foc. El, arzând o tigaie de fier, a poruncit să întindă pe Sfânta goală, silind-o să se închine idolului Apolon. ***Dar muceniţa petrecea statornică în mărturisirea preasfântului nume al lui Iisus Hristos, iar pe idolul Apolon l-a sfărâmat cu rugăciunea.*** Când idolul a căzut şi s-a prefăcut în bucăţi, atunci a căzut la pământ şi ighemonul Dion şi a rămas mort.

Diavolul care locuia în idol, sfărâmându-i-se capiştea, a răpit sufletul slujitorului său celui osârdnic şi l-a făcut să vieţuiască în iad împreună cu el, iar pe Sfânta muceniţă iarăşi a primit-o temniţa şi legăturile.

Pătimirea fecioarei lui Hristos nu era fără de roade, căci poporul, văzând nişte minuni ca acelea, slăvea pe Unul Dumnezeu, Iisus Hristos şi au crezut în El ca la trei mii de suflete.

Mulţi veneau la Sfânta, care a fost ţinută în temniţă multă vreme şi se învăţau de la dânsa, până ce a venit alt ighemon cu numele Iulian. Acela, scoţând asemenea pe Sfântă la judecată, i-a dat felurite munci. Mai întâi a aprins un cuptor mare, în care, arzând trei zile focul, a aruncat în el pe muceniţă şi apoi l-a închis. ***Sfânta fecioară Hristina a petrecut în cuptorul acela cinci zile nearsă de foc, precum de demult tinerii cei din Babilon şi şezând ca într-o cămară, cânta, slăvind pe Dumnezeu; căci îngerii Domnului erau cu dânsa, udând şi răcorind cuptorul.*** După acele cinci zile, deschizându-se cuptorul, s-a aflat Sfânta vie şi întreagă, neatinsă de foc câtuşi de puţin şi se prea mărea Dumnezeul creştinilor, iar păgânătatea se ruşina.

Ighemonul acela, orbindu-se de răutatea diavolească, nu cunoştea puterile lui Dumnezeu, ci socotea vrajă o minune mare ca aceea. Deci, silindu-se să biruiască pe cea nebiruită, a chemat vrăjitorii şi fermecătorii, care ştiau să farmece şerpi, vipere şi scorpii şi să le dea drumul împotriva muceniţei, ca s-o omoare cu muşcăturile lor otrăvitoare; dar nici una dintr-însele n-au vătămat-o, deşi se târau şi se încolăceau împrejurul trupului ei. Fermecătorul cel mare stătea aproape şi întărita cu şoptiri şi meşteşugiri pe acele târâtoare, ca să muşte pe fecioară. Dar toate acelea, din porunca lui Dumnezeu, s-au întors cu mânie spre acel vrăjitor şi îndată l-au omorât cu muşcăturile lor.

Sfânta a zis către târâtoare: "Vouă, şerpilor, viperelor şi scorpiilor, vă poruncesc în numele lui Iisus Hristos, să vă duceţi fiecare la locul vostru şi să nu vătămaţi pe nimeni". Atunci îndată s-au risipit, ducându-se fiecare la locul său.

După un ceas, Sfânta Hristina s-a milostivit spre cel omorât şi rugându-se Domnului, l-a înviat şi l-a făcut creştin. Dar nu numai pe acela, ci şi mulţi, căci, văzând nişte minuni ca acelea prea slăvite, au crezut în Domnul.

Ighemonul mâniindu-se, a poruncit să taie feciorescul piept al Sfintei. Deci, tăindu-l, curgea din rănile ei lapte, în loc de sânge.

După aceea, i-a tăiat şi limba, care slăvea pe Hristos Dumnezeu. Dar muceniţa, chiar după tăierea limbii, vorbea bine. ***Ea, apucând limba cea tăiată, a aruncat-o în faţa ighemonului şi lovindu-l în ochi, i-a zis: "Păgâne, iată, mănâncă limba mea!"***

Ighemonul a orbit din lovitura aceea, iar Sfânta binecuvânta pe Dumnezeu foarte mult, iar pe idoli şi slujitorii lor îi ocăra. Ighemonul, nesuferind să audă mai mult acele ocări şi mâniindu-se şi pentru orbirea ochilor săi, a poruncit s-o

dea la moarte. ***Deci Sfânta, fiind împunsă de ostaşi cu fiare ascuţite şi-a dat cinstitul şi sfântul ei suflet în mâinile Domnului său.***
Astfel Sfânta fecioară cea fără de prihană şi Marea Muceniţă a lui Hristos Hristina, prin care Domnul a făcut minuni cu puterea Sa cea mare, a pătimit de la trei cumpliţi muncitori; dar aceia n-au putut să biruiască pe această singură fecioară.

Un oarecare om din neamul ei, crezând în Hristos, a luat pătimitorul ei trup şi l-a îngropat cu cinste. Acestea s-au făcut, împărăţind peste romani şi peste elini păgânul Sevir, ***iar peste noi stăpânind întotdeauna Domnul nostru Iisus Hristos, Căruia împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, se cuvine cinste şi slavă, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.***

Sfânta mare mucenița Hristina - drumul spre sfințenie

Distrugând idolii la care tatăl ei îi poruncise să se închine, Sfânta Hristina a suferit chinuri cumplite, murind împunsă de sulițe.

***

Trăind în secolul al III-lea în cetatea Tirului, Sfânta Hristina era fiica generalului Urban și trăia împreună cu familia într-un palat.

Dorind ca fiica lui să slujească pururea zeilor, Urban a așezat-o pe aceasta în cel mai înalt turn din palat, dându-i slujitoare și idoli din aur și argint. Dar Sfânta Hristina, privind cerul înstelat, s-a aprins de dragostea Domnului și a sfărâmat idolii, dăruind bucățile săracilor.

Mânios, tatăl ei a aruncat-o într-o temniță și a ținut-o acolo fără mâncare multă vreme, dar sfânta primea hrană de la un înger.

Murind tatăl ei, fecioara a ajuns pe mâna unui alt dregător care a bătut-o cumplit, aruncând-o într-un cuptor cu foc din care a ieșit nevătămată. Atunci i-au fost tăiați sânii și limba și a murit, fiind împunsă de sulițe.

Sinaxar - Sfânta muceniţă Hristina (Cristina) – 24 iulie

În această lună (iulie), în ziua a douăzeci şi patra, pomenirea Sfintei muceniţe Hristina (Cristina).

Această muceniţă era din cetatea Tirului, fiică a unui oarecare Urban stratilat. Acesta, suind-o într-un turn înalt şi aşezând acolo zeii săi făcuţi din aur şi din argint şi cu podoabe împodobiţi, i-a poruncit să petreacă acolo şi să aducă jertfe la idoli.

Dar ***sfânta, socotind cu cuget drept căci cu adevărat nu sunt dumnezei idolii cei neînsufleţiţi şi făcuţi de oameni, se ruga lui Dumnezeu. Şi privind pe o fereastră a văzut cerul, şi din făpturi înţelegând pe Făcătorul, a sfărâmat idolii tatălui său şi i-a împărţit săracilor.***

Pentru aceasta a fost supusă la tot felul de chinuri de tatăl său; a fost băgată în temniţă, unde rămânând multă vreme fără mâncare, ***primea hrană îngerească şi s-a tămăduit de durerile rănilor.***

După aceea ***a fost aruncată în mare, şi de la Domnul a primit dumnezeiescul Botez, fiind scoasă la uscat de un înger.*** Aflând că este vie, a fost închisă în temniţă din porunca tatălui său, care în acea noapte a murit. Luând în locul lui domnia un oarecare Dion, a adus pe muceniţă la întrebare, şi ea, mărturisind pe Hristos, a fost chinuită cumplit. Iar după Dion a luat domnia un oarecare Iulian,

care de asemenea a chinuit-o îndelung. Şi apoi ***fiind lovită de slujitori cu suliţe, şi-a dat sufletul lui Dumnezeu.***

Sinaxar - Sfânta mare muceniță Christina

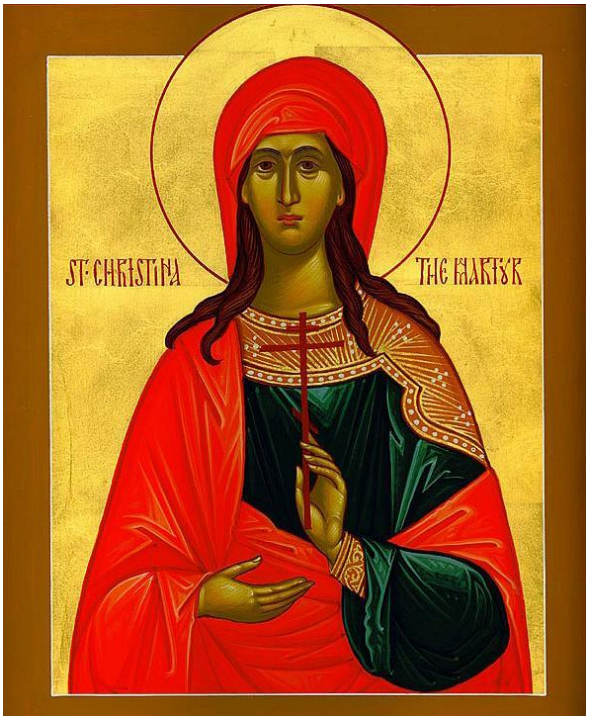

Sfânta mare muceniță Christina se trăgea din Tirul Siriei, fiica unui oarecare Urban, stratilatul (pe la anul 200 d.Hr.). Tatăl ei i-a construit un turn și a așezat-o în el. I-a făcut chiar și statui de idoli din aur și argint și i-a poruncit să jertfească acestora. Ea însă cunoscând că nu pot fi acestea dumnezei, le-a sfărâmat pe toate în mii de bucăți, pe care le-a împărțit săracilor. Pentru aceste fapte ale ei, Sfânta a fost supusă la chinuri de însuși tatăl ei, iar apoi a fost închisă.

În închisoare au lăsat-o flămândă, să moară de foame, însă îngerul Domnului îi aducea mâncare și i-a tămăduit toate rănile. Apoi au aruncat-o în mare, unde a primit Sfântul Botez de la Însuși Domnul Hristos, iar un înger al Domnului a scos-o nevătămată pe uscat.

Îndată ce s-a aflat că a fost salvată, tatăl ei a poruncit să fie aruncată din nou în închisoare. Însă în noaptea care a urmat, tatăl ei a murit, iar locul lui a fost luat de un anume Dion. Acesta a adus-o pe muceniță în fața judecății, iar acolo, înaintea tuturor, Sfânta și-a mărturisit credința. Îndată însă, Dion a turbat de furie și a poruncit să înceapă chinurile.

În timpul chinurilor, mulți au crezut în Hristos. După Dion, a venit stratilat [grad militar echivalent celui de general] un anume Iulian. Acesta a aruncat-o pe Christina într-un cuptor încins, apoi într-o cușcă plină cu șerpi veninoși, care în loc să o muște îi lingeau picioarele, apoi i-au tăiat sânii din care a curs lapte în

loc de sânge și i-au tăiat și limba. Toate aceste chinuri martirice le-a îndurat cu răbdare și la sfârșit și-a dat duhul fiind împunsă cu sulițele, luând cununa muceniciei.

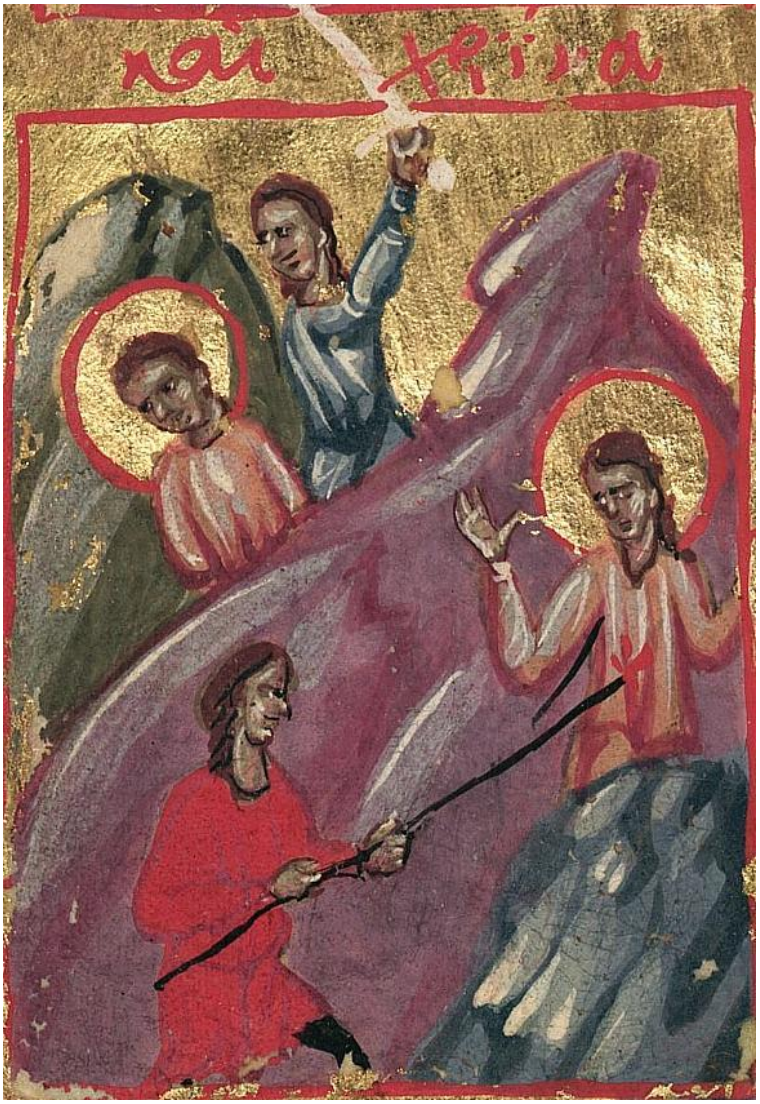

Pătimirea marii muceniţe Cristina, ilustraţie de Minologhion bizantin, sec. XIV

Tropar: Mielușeaua Ta, Iisuse, strigă cu mare glas: pe Tine, Mirele Meu, Te iubesc și pe Tine căutându-Te mă chinuiesc și împreună mă răstignesc și împreună mă îngrop cu botezul Tău, și pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine, și mor pentru Tine, ca să trăiesc întru Tine; ci, ca o jertfă fără prihană primește-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ție. Pentru rugăciunile ei ca un milostiv mântuiește sufletele noastre.

Condac: Porumbiță cu chip de lumină te-ai cunoscut, având aripi de aur și către înălțimea cerurilor ai sosit cinstită, Christino. Pentru aceea săvârșim mărită

prăznuirea ta, închinându-ne cu credință sicriului moaștelor tale, din care izvorăște tuturor cu adevărat dumnezeiască tămăduire sufletelor și trupurilor.

***

Pe Hristina cu Mirele Hristos o a unit cu adevărat,
Pe Mireasa cea fără prihană,
sângele ce s-a vărsat.
Pre Hristina în a douăzeci și patra zi,
Cu lovirile sulițelor o omorî.

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfânta mare muceniţă Hristina

Sfânta Hristina era din cetatea Tirului, pe vremea împăratului Septimiu Sever (193-211), fiică a unui general pe care-l chema Urban. Fiindcă ea a fost rânduită să aducă jertfe idolilor păgâni, pe care îi avea tatăl ei, acesta i-a dăruit ca locuinţă cel mai înalt turn al palatului său, aşezând acolo şi zeii săi din aur şi din argint, împodobiţi cu multe podoabe. Dar fecioara, având suflet curat şi privind noaptea stelele de pe cer, a înţeles că idolii cei neînsufleţiţi şi făcuţi de oameni nu au nici o putere, ci Acela care a făcut şi ţine toate, Acela este Dumnezeu cel adevărat. Ascultând deci glasul inimii sale, Hristina a dărâmat şi sfărâmat toţi idolii cei neînsufleţiţi, dăruind bucăţile preţioase săracilor.

Grozavă a fost clipa când tatăl ei a aflat de sfărâmarea idolilor. Auzind el una ca asta s-a mâniat cumplit, dar Hristina i-a spus că ea crede în Dumnezeu Cel viu şi că idolii nu au nici o putere. Atunci tiranul a supus-o la multe chinuri, întemniţând-o pentru multă vreme, iar după aceea a aruncat-o în mare. Acolo, primind fericita botezul, a fost scăpată de un înger.

După moartea tatălui ei, Dion, dregătorul cetăţii, a judecat-o pe Hristina şi fiindcă nu s-a lepădat de credinţa ei a fost cumplit chinuită, iar mai apoi a fost împunsă cu suliţe de ostaşi. Şi aşa Sfânta Hristina şi-a dat lui Dumnezeu cinstitul ei suflet.

Sorin Ioniţe - Calendar Ortodox - Sfânta mare muceniţă Hristina

Sfânta muceniță Hristina era originară din Tir (Fenicia) și a trăit în timpul împăratului Septimiu Sever (193-211).

Era fiica marelui dregător Urban care dorind să își protejeze fiica de ispitele din lume și să slujească tot timpul în templul zeilor păgâni i-a dăruit ca locuință cel mai înalt turn al palatului său, unde erau așezate statuile zeilor din aur și argint.

Hristina, care credea în Dumnezeul cel adevărat al creștinilor, a dărâmat idolii din aur ai tatălui său și i-a împărțit la săraci. Pentru această faptă, din porunca tatălui său, Hristina a fost supusă la multe chinuri și lăsată în acel turn alți câțiva ani. Când a scos-o de acolo Hristina nu renunțase la credința creștină și de aceea Urban a aruncat-o în mare, însă a venit la mal nevătămată.

Închizând-o în temniță, tatăl ei se gândea la ce fel de chinuri să o supună ca să o omoare. Peste noapte el a murit, iar urmașul său, Dion, a continuat șirul supliciilor la care a fost supusă creștina Hristina.

În cele din urmă, ea a primit cununa muceniciei pentru curajul cu care și-a păstrat credința în Domnului și Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Proloagele din 24 iulie

Luna iulie în 24 de zile: pomenirea Sfintei muceniţe Hristina († 300)

Sfânta Hristina a fost din cetatea Tirului, pe vremea împărăţiei lui Septimiu Sever (193-211), fiică a unui general, Urban, care trăia cu familia în palatul său. Ca unul ce rânduise ca fiica lui, Hristina, să slujească de-a pururea în templul zeilor păgâni, Urban i-a dăruit, ca locuinţă fiicei sale, împreună cu slugile ei de credinţă, cel mai înalt turn al palatului său, aşezaţi acolo şi zeii săi din aur şi din argint, împodobiţi cu multe podoabe, ca, zilnic, să le poată aduce jertfe şi rugăciuni. Dar, fecioara, suflet curat, privind în fiecare noapte cerul înstelat, a înţeles că idolii cei neînsufleţiţi şi făcuţi de oameni, nu au nici o putere, ci Acela, Care a făcut şi ţine toate, Acela este Dumnezeu cel adevărat. Ascultând, deci, de glasul inimii sale, Hristina a sfărâmat idolii cei neînsufleţiţi, dăruind, prin slugile sale, sfărâmăturile, săracilor.

Grozavă a fost clipa când tatăl ei a aflat de sfărâmarea idolilor. Mânia lui n-a mai cunoscut margini când, la întrebările sale, Hristina i-a răspuns: "Eu cred în Dumnezeul cel viu şi, de aceea, am aruncat idolii cei neputincioşi." În urma acestui răspuns, tatăl ei a supus-o la tot felul de chinuri şi, ţinându-o în temniţă multă vreme, fără mâncare, Sfânta a primit acolo, de la înger, hrană şi vindecare de răni.

A fost, după aceea, aruncată în mare şi, primind acolo botezul Domnului, a fost scăpată de înger. Îndată ce a prins de veste tatăl ei că este vie, a poruncit să fie

închisă în temniţă, dar, chiar în acea noapte, tatăl ei şi-a lepădat spurcatul său suflet.

Venind, în locul său, Dion dregătorul, acesta a chemat pe Hristina la judecată, iar ea, mărturisind pe Hristos, a fost bătută cumplit, atrăgând prin minunile ei, pe mulţi oameni la credinţă. După Dion, a luat conducerea dregătorul Iulian, care a aruncat-o într-un cuptor de foc. Deci, rămânând nevătămată, a poruncit să i se taie sânii şi limba. În cele din urmă, a poruncit să fie împunsă de slujitori cu suliţele şi, aşa, fericita Hristina şi-a dat lui Dumnezeu cinstitul ei suflet.

Întru această zi, cuvânt despre milostenie

A fost în Alexandria un oarecare dregător slăvit, iubitor de Hristos, temător de Dumnezeu, care făcea mari milostenii. El avea obicei să dea, o dată pe lună, milostenie rânduită, hrana din casa lui, la bătrâni şi la săraci. Şi aşa făcea în toate lunile. Deci, diavolul, nesuferind milostenia acestui iubitor de Hristos şi uneltind, a îndemnat, împotriva lui, pe nişte invidioşi, care, l-au vorbit de rău la Scoril, dregătorul, şi i-au jefuit toate averile lui, ale femeii, copiilor şi nea-murilor lui. Şi se bucura diavolul de aceasta, că omul nu mai avea cu ce face milostenie.

Dar acest iubitor de Hristos, şi în sărăcie fiind, nu înceta a face milostenie, pentru că scris este: "Şi pentru un pahar de apă rece, nu se pierde plata." Deci, când a venit luna, au venit săracii, după obicei, ca să-şi ia obişnuita milostenie şi hrană din casa lui, iar iubitorul de Hristos, cu inima şi cu sufletul bucuros le-a dat lor din cele ce avea.

Încă, a mai făcut această obişnuită milostenie şi într-a doua lună, iar, când a sosit cea de a treia lună, au zis săracii către slujitorul rânduit să le dea milostenie: "Spune stăpânului să ne dea milostenie, precum îi era obiceiul."

Şi sluga a zis stăpânului său: "La ce vin aceştia şi-ţi iau şi bruma de avere pe care o mai ai?"

Răspuns-a stăpânul, zicând: "De nu vom face noi aceasta, vine mânia lui Dumnezeu peste noi. Şi de i-am opri pe dânşii, oare ce vom face? Cu adevărat vom pieri. Deci, până ce vom avea măcar un ban, să-l împărţim cu ei."

Şi Dumnezeu, văzându-i milostiva lui inimă, n-a trecut cu vederea pe robul său, ci, i-a pus un gând bun în inimă. "Sunt clevetit şi năpăstuit," şi-a zis el, "dar, iată, mă voi duce, în această zi de Duminică, şi voi ruga pe dregător, ca să mă miluiască."

Şi, încălecând pe cal şi mergând la dregător, a căzut înaintea lui, zicând: "Mă rog ţie, miluieşte-mă, ori la viaţă, ori la moarte. Eu sunt cutare, sluga ta, mă rog ţie, să întrebi pe cei ce m-au clevetit, şi, de mă vei afla vinovat, atunci, să porunceşti să mă taie în bucăţi, sau să mă spânzure cu capul în jos. Iar, de sunt năpăstuit, să mă miluieşti, pentru Dumnezeu."

Deci, a aflat Scoril că acel iubitor de Dumnezeu era clevetit pe nedrept şi a poruncit să-i întoarcă toate averile sale, iar clevetitorii lui, în mare urgie au căzut. Iar acestea toate s-au făcut pentru milostenia lui.

Deci, şi noi să răbdăm ispitele cele ce ni se întâmplă nouă, şi să nu încetăm de a ne ruga lui Dumnezeu şi a duce la bun sfârşit faptele noastre bune, ca să câştigăm, de la El, milele cele bogate.

Întru această zi, cuvânt din Everghetinos, că se cuvine a săvârşi fapta bună pe ascuns şi a nu o vădi

Povestit-a ava Iosif Pelusiotul: "Când şedeam, zicea, în Sinai, era acolo un frate, cu totul nevoitor şi frumos la vederea feţei. Şi venea la pravilă, purtând pe deasupra o haină veche şi peticită.

Deci, eu, văzându-l pe el de-a pururea venind aşa la pravilă, într-o zi i-am zis: "Frate, nu vezi pe fraţi, venind la pravilă, ca îngerii lui Dumnezeu? Dar tu, pentru ce vii totdeauna îmbrăcat aşa?"

Iar el a zis: "Iartă-mă, ava, dar nu am altă haină." Şi, luându-l pe dânsul în chilia mea, i-am dat lui rasă şi altele, tot ce-i trebuia. Şi se purta, de acum, ca şi ceilalţi fraţi. Şi îl puteai vedea pe el, ca pe un înger.

Iar, odată, a trebuit ca părinţii să trimită zece fraţi la împărat, pentru oarecare nevoie. Şi l-au rânduit, şi pe el, împreună cu cei trimişi, iară el, după ce a înţeles aceasta, a pus metanie părinţilor, zicând: "Pentru Domnul, iertaţi-mă pe mine, că eu sunt robul unuia dintre cei mari de acolo şi de mă va cunoaşte cineva, mă va dezbrăca de călugărie şi mă va trage iarăşi, spre a-i sluji lui."

Deci părinţii, auzind aceasta, l-au lăsat pe el. Iar, mai pe urmă, au aflat de la cineva, care-l cunoştea bine pe el, de pe când era în lume, că el fusese mai-marele judecătorilor şi, ca să nu fie cunoscut şi să aibă supărare de la oameni, a pus acum pricina aceasta."

Aşa fugeau părinţii de mărirea şi de odihna lumii acesteia.

Dumnezeului nostru slavă, acum şi pururea şi în vecii vecilor ! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei mari muceniţe Hristina

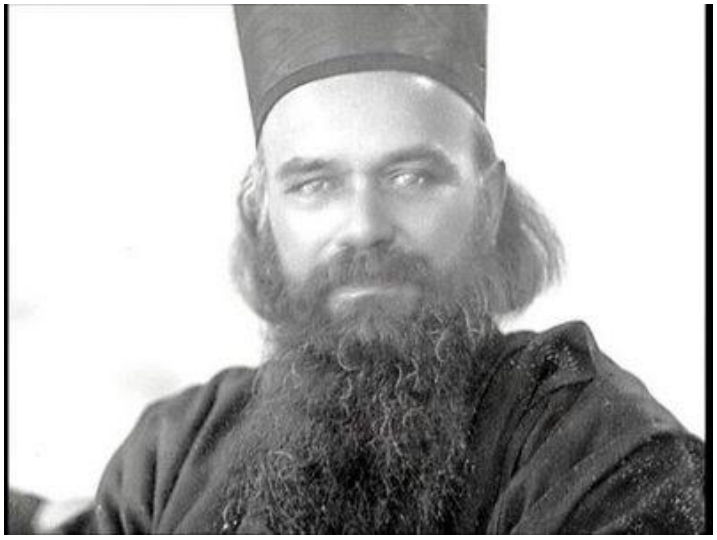

Hristina s-a născut în cetatea Tirului. Ea fost fiica lui Urban, reprezentantul imperial al acelei cetăţi şi închinătorul la idoli. Nu se cunoaşte cauza sau împrejurarea prin care părinţii cei păgâni au dat acest nume fiicei lor, însă el a conţinut în sine taina vieţii copilului, care avea să devină o mare următoare şi muceniţă a lui Hristos.

Până la vârsta de unsprezece ani Hristina nu a cunoscut nimic despre credinţa creştinilor. Când a ajuns la această vârstă însă, tatăl ei a închis-o să locuiască într-un turn foarte înalt, în scopul de a o proteja de ochii lumii, deoarece Hristina era neobişnuit de frumoasă.

Planul tatălui era să o ţină pe fiica lui în acel turn până avea să împlinească vârsta deplină a majoratului. El a înzestrat-o în acel turn cu toate cele de trebuinţă şi cu tot confortul: slugi, obiecte de aur şi argint, idoli cărora să li se închine şi să le aducă jertfe în fiecare zi.

Cu toate acestea, sufletul Hristinei se simţea trist în atmosfera izolată şi idolatră a turnului. ***Ea privea în fiecare zi pe fereastră, observând soarele şi frumuseţea nespusă a naturii ce strălucea la lumina zilei, şi de asemenea în fiecare noapte, când se minuna de frumuseţea constelaţiilor. Prin aceste contemplări de noapte şi zi, Hristina a ajuns să creadă tare întru Unul şi Singurul Dumnezeu, şi aceasta numai prin însetarea şi raţiunea sufletului ei.***

Iar Domnul cel Multmilostiv, văzând însetarea şi flămânzirea ei după adevăr, a trimis pe îngerul Său la mireasa lui Hristos, care a învăţat-o toate cele de trebuinţă şi pe deplin despre tainele dumnezeieşti.

Atunci Hristina a dărâmat la pământ idolii cu care o înconjurase tatăl ei, stârnind astfel furia lui animalică. Acest tată a dus-o pe fiica lui la judecată, şi a poruncit torturarea ei. El apoi a aruncat-o în închisoare, intenţionând să o decapiteze a doua zi.

Dar în acea noapte Urban, care până atunci fusese complet sănătos, şi-a dat necuratul lui suflet şi s-a pogorât în moarte mai înainte ca să-şi poată omorî fiica.

După aceasta, doi trimişi imperiali, Dion şi Iulian, au continuat torturarea fecioarei, însă ***curajul nemaipomenit şi uimitoarea răbdare a Hristinei, împreună cu minunile pe care le lucra Dumnezeu prin ea, au întors mult popor din Tir la Sfânta credinţă***, în timp ce Hristina era torturată bestial, Dion deodată a căzut mort în mijlocul poporului.

Succesorul lui Dion, Iulian, i-a tăiat Hristinei sânii şi limba. Muceniţa a scuipat limba ei tăiată în figura lui Iulian, care a orbit pe loc.

Muceniţa a luat atunci moartea prin sabie, dar ea vie este şi acum în împărăţia nemuritoare a îngerilor.

Sfânta mare muceniţă Hristina a luat mucenicia cu cinste în veacul al treilea.

Cântare de laudă la Sfânta muceniţă Hristina

Slăvita muceniţă, fecioara Hristina,
Mireasă aleasă a lui Hristos,
Duşman cel mai mare vieţii ei
Pe tatăl ei l-a avut,
Cel care a străpuns-o cu ascuţişuri de fier.
«fiică a mea nu te voi mai numi!»

Astfel grăi tatăl, iar fiica răspunse:
“Eu pe tine nu te urăsc,
deşi eu lui Hristos mă-nchin,
Iar tu lui satan.
În tine eu nu văd nici tată, nici prieten.
Tu nu mă mai chemi fiică, iar eu bucuroasă sunt.
Domnul mi-e mie tată, El e dulceaţa mea!"

Răcnind ca o fiară, tatăl porunceşte
Slugilor lui torturarea fiicei.
Aceştia o zgârie cu unghii de fier.
Carnea trupului cade fâşii la picioarele muceniţei,
Rană după rană, fără loc sănătos.

Cu mâna ei muceniţa bucată din trup îşi ia

Şi cu ea loveşte pe tată în necurata lui faţă:
«Mănâncă, Urbane, mănâncătorule de carne,
Mănâncă, păgâne, al fiicei tale trup!»

În acea noapte Urban sufleul şi a dat,
Şi-n iad şi l-a unit cu al satanei.

Hristina a chinuit şi sângele şi-a vărsat,
Biruitoare ieşind asupra duşmanilor şi lumii.

Fecioara Hristina, muceniţă slăvită,
Prea slăvitu-s-a veşnic de către Hristos.

Sfânta Cristina fecioară, martiră (sec. al IV-lea)

Oraşul Bolsena, aşezat pe malul lacului cu acelaşi nume din centrul Italiei, o cinsteşte ca patroană pe o tânără martiră din secolul al IV-lea, Sfânta Cristina.

Cultul acestei sfinte este amintit de numeroase mărturii istorice. Din săpăturile arheologice făcute în secolul trecut rezultă că la Bolsena era cinstită o Sfântă Cristina încă din secolul al IV-lea, şi lângă mormântul ei a fost descoperit un cimitir subteran.

Mărturiile iconografice sunt, de asemenea, abundente: sfânta apare între fecioarele martire reprezentate pe mozaicurile Bisericii „Sfântul Apolinar cel Nou" din Ravena, mozaicuri lucrate în secolul al VI-lea. Numeroşi artişti, de la Giovanii Della Robia la Luca Signorelli, de la Paul Veronese la Luca Cranach, s-au inspirat din episoadele povestite de Passio Cristinae, cu multe amănunte care, în mare parte, reproduc „Acta" - Faptele celor mai vestiţi martiri.

Versiunea în limba greacă a vieţii Sfintei Cristina afirmă că ea era de loc din oraşul Tir, situat în Fenicia (azi, Liban), în timp ce versiunea în limba latină, în majoritate, susţine că ea este originară din Bolsena. Şi unele, şi altele sunt redactate foarte târziu, nu înainte de secolul al IX-lea, fapt care le aşază în rândul legendelor hagiografice cu valoare istorică redusă; pornind de la un caz autentic de viaţă, se adaugă elemente imaginare, pe care le regăsim, aproape identice, în multe Passio. Asemenea adăugiri urmăresc să redea cât mai

impresionant virtutea martirilor, precum şi puterea lui Dumnezeu, care este aproape de aleşii săi; sufletele credincioase reţin esenţialul. Din această perspectivă trebuie să fie privită şi Passio Cristinae.

Cristina, o tânără de unsprezece ani, pentru extraordinara ei frumuseţe, a fost închisă într-un turn, împreună cu douăsprezece slujnice, de către tatăl ei, Urban, ofiţer superior în armata împăratului.

În realitate, tatăl voia să o constrângă pe fiica sa, devenită creştină, să renunţe la religia primejdioasă pe care a îmbrăţişat-o, şi astfel, să o scape de primejdia morţii.

Copila însă a sfărâmat statuetele preţioase, pe care tatăl le aşezase în camera ei, şi metalul preţios rezultat l-a împărţit săracilor. Înfuriat, Urban trece de la rugăminţi la pedepse: a ordonat să fie biciuită şi aruncată în temniţă.

Deoarece Cristina rămânea neclintită în credinţă, tatăl o dă pe mâna judecătorilor şi aceştia o supun la diferite torturi îngrozitoare. Fiind plină de răni, este aruncată să zacă în închisoare, dar aici, trei îngeri coborâţi din cer îi aduc mângâiere şi-i redau sănătatea. Văzând că prin astfel de metode nu obţin nici un rezultat, judecătorii trec la soluţia finală: leagă o piatră grea de gâtul copilei şi o aruncă în apă; dar piatra, susţinută de îngeri, pluteşte pe apă şi Cristina iese la mal.

Tatăl neînduplecat este pedepsit de Dumnezeu cu moartea; totuşi, suferinţele Cristinei nu se sfârşesc. Judecătorii se îndreaptă împotriva ei cu o furie turbată şi o condamnă la alte chinuri înspăimântătoare, ce se vor dovedi la fel de ineficiente: este arsă pe un grătar înroşit, aruncată în ulei înfierbântat, lăsată între şerpi veninoşi, la urmă, i se taie sânii; nemaiştiind la ce chinuri să o supună, ei curmă viaţa plăpândă a Cristinei cu două lovituri de suliţă, şi astfel, încă o floare a nevinovăţiei este transplantată în grădinile cerului.

Numele Cristina, cu corespondentul masculin Cristian, sunt specific creştineşti şi apar după ce Biserica creştină a primit libertatea prin împăratul Constantin. Şi până atunci se foloseau cuvintele „creştin” - „creştină”, cu rolul de adjective, supranume ce se adăuga la numele propriu-zis. Ulterior, din adjectivele Christianus, Cristiana s-au format nume proprii ce au pătruns şi la noi sub forma Cristina şi Cristiana.

Formele Cristina, Cristin au apărut de prima dată ca nume proprii din dorinţa de a da copiilor numele pe care l-a purtat Mântuitorul; respectul faţă de fiinţa dumnezeiască, umană a lui Iisus a cerut să nu se folosească pentru simpli oameni un nume purtat de Omul-Dumnezeu, şi atunci s-au creat cuvintele

Cristin, Cristina, sugerând adevărul fundamental că omul creştin nu este numai „ucenicul”, „urmaşul” lui Hristos, ci poartă în fiinţa lui însăşi fiinţa lui Hristos. „***Cel care mănâncă trupul meu şi bea sângele meu rămâne întru mine şi eu întru el***” (Ioan 6,56). „***Ca toţi să fie una, după cum Tu, Părinte, întru mine, şi eu întru Tine... Eu întru ei şi Tu întru mine***” (Ioan 17–23).

Pornind de la numele Cristina, s-au desprins formele: Hrestina, Cărstina, Crăstina, Crista, Tina şi, mai nou, Cristi.

Sursa:
http://www.calendarcatolic.ro/Sfinti/tabid/66/articleType/ArticleView/articleId/2639/Sf-Cristina-fc-m.aspx

Misterele Sfintei Cristina

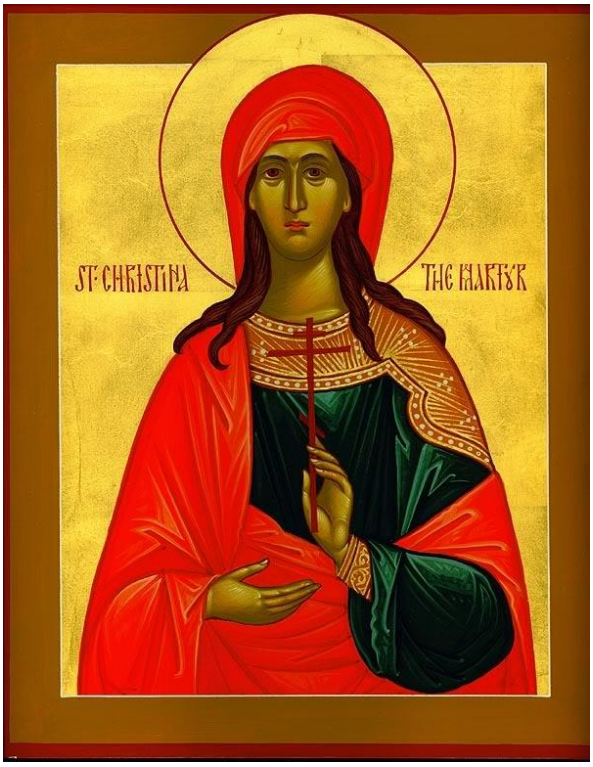

Se reînnoiesc la Bolsena celebrările pentru patroană: martiră în timpul persecuţiilor lui Diocleţian, a fost protagonista unei serii de miracole incredibile înainte de moartea sa.

De Pietro Barbini

Pe 24 iulie, Biserica o sărbătoreşte pe sfânta Cristina de Bolsena, fecioară şi martiră în timpul "marii persecuţii" a împăratului Diocleţian (243-312). În această zi, la Bolsena, oraşul care o are ca sfântă patroană, se desfăşoară o manifestare religioasă singulară numită Misterele sfintei Cristina. Este vorba de o revizitare a chinurilor îndurate de tânăra martiră.

Cu această ocazie sunt instalate, în cele cinci pieţe ale oraşului, scene unde vor fi reprezentate cele zece torturi îndurate de sfântă înainte de "a urca la casa Tatălui" (roata, cazanul, cuptorul, lacul, infernul, nuielele, şerpii, tăierea limbii şi săgeţile).

În ajunul sărbătorii, în seara zilei de 23 iulie, este purtată în procesiune statuia sfintei, aşezată pe un fel de maşină în formă de mic templu, parcurgând o distanţă situată între bazilica dedicată ei la biserica Preasfântului Mântuitor, străbătând diferitele pieţe şi rămânând în faţa scenelor iluminate care reproduc, în tăcere, diferitele faze ale martiriului sfintei Cristina, ca adevărate icoane vii.

În dimineaţa zilei următoare, 24 iulie, va fi parcursă înapoi aceeaşi distanţă, întorcându-se la bazilica sfintei Cristina. Istoria acestei sfinte martire este un adevărat mister; documentul principal care descrie evenimentele este Pătimirea sfintei Cristina, o scriere hagiografică din secolul al IX-lea.

Câteva săpături arheologice, efectuate la jumătatea secolului al XIX-lea, au revelat că la Bolsena cultul ei dăinuie cel puţin din secolul al IV-lea: de fapt, la mormântul ei a apărut un cimitir subteran, în interiorul căruia a fost găsită o statuie a ei din teracotă şi un sarcofag care avea în interiorul ei rămăşiţele sale pământeşti.

Este interesant de constatat că imaginea ei apare în mozaicurile din Sfântul Apolinar Nou la Ravenna, datate în secolul al VI-lea, de asemenea numele ei este citat în Martyrologium Hieronymianum, cel mai vechi catalog de martiri creştini din Biserica latină, redactat de un autor anonim din secolul al V-lea. În schimb, textul cel mai vechi este un fragment de papirus egiptean, provenind de la Oxjrhynchos, secolul al V-lea, care conţine, alături de un text despre viaţa sfântului Pafnutie, un text din Passio a lui Cristina. Fragmentul este tradus cu fidelitate în Actele sfintei, îndeosebi în codul Farfense 29.

Din mărturii se relatează că Cristina, fiica lui Urban, prefect al actualului oraş Bolsena, şi a unei nobile femei din aristocraţia romană, a fost iniţiată în credinţa creştină de o slujitoare. Descoperită de tatăl, a fost închisă într-o aripă a palatului împreună cu douăsprezece slujitoare şi constrânsă să adore idolii păgâni. Într-o seară, tânăra copilă, în vârstă de doar unsprezece ani, dar arzând de credinţă, a distrus simulacrele de aur şi, aplecându-se de la fereastra turnului, a împărţit săracilor bucăţile.

Atunci tatăl, furios, a poruncit să fie bătută de doisprezece bărbaţi (se povesteşte că au căzut la pământ epuizaţi, aşa de mare era rezistenţa sfintei), după care a închis-o în închisoare. Fragmentul egiptean prezintă că, în timpul interogatoriului, Cristina l-a mustrat pe tată cu următoarele cuvinte: ***"nu ştii Fiul lui Dumnezeu cel viu, lumină a adevărului şi mântuitor al lumii, a coborât din cer pentru a răscumpăra orice răutate şi pentru a ne mântui, şi acum în numele acelui Hristos care mântuieşte te înfrunt, pentru a învinge mânia ta şi a-ţi da moartea".***

Aşadar, a fost biciuită şi apoi legată de roată, sub care a fost aprins focul şi în sfârşit a fost aruncată în mijlocul unui lac cu o piatră legată de gât, dar sfânta a plutit în mod miraculos "ca o floare de nufăr". La vederea şi a acestei minuni, Urban, cuprins de disperare, a murit blestemându-i pe zei.

După Urban a urmat un anume Dion, care i-a aplicat pedepse tot mai inumane şi teribile, cu ar fi cufundarea într-un cazan de smoală, răşină şi ulei clocotit; apoi a poruncit să i se taie părul şi, târâtă goală prin oraş, a dus-o la templul lui Apollo, constrângând-o să adore statuia zeului păgân, care a fost făcută pulbere numai la privirea ei; o schijă l-a lovit pe Dion şi l-a ucis. Se povesteşte că văzând toate acestea, mii de păgâni s-au convertit la creştinism.

După Dion a urmat Iulian, care a poruncit să fie zidită timp de cinci zile într-un cuptor (ale cărui rămăşiţe se află la circa 2 km sud de Bolsena); apoi i-au lipit doi şerpi veninoşi şi au asmuţit împotriva ei două vipere. Tânăra a înfruntat orice tip de supliciu rămânând tare în credinţă, cerând lui Dumnezeu numai să nu fie părăsită în "luptă" şi din toate aceste torturi a ieşit mereu în mod miraculos nevătămată.

După numeroasele înfrângeri, se povesteşte că Iulian a poruncit să-i fie tăiate mamelele şi deoarece continua să cânte laude Domnului, i-a fost tăiată limba, pe care copila a luat-o şi a aruncat-o împotriva lui Iulian orbindu-l la un ochi. Apoi a fost legată de stâlp şi a fost străpunsă de zeci de săgeţi, dintre care două i-au lovit inima şi şoldul provocându-i moartea. Era în zorii zilei de 24 iulie.

Rămăşiţele sale pământeşti, găsite în anul 1880 în sarcofagul din catacombele situate sub bazilica sfinţilor Gheorghe şi Cristina, au avut şi ele un destin dificil. Cronicile relatează că în anul 1098, doi pelerini care mergeau în Ţara Sfântă, s-au oprit la Bolsena şi au furat trupul ei. Apoi, ajunşi în oraşul Sepino, locuitorii au descoperit sfintele rămăşiţe pământeşti şi din acea zi au rămas în oraşul din Molise, unde încă este sărbătorită de patru ori pe an.

Alte rămăşiţe pământeşti se află la Palermo, oraşul care o are drept co-patroană, şi la Toffia.

Însă actualmente, unica relicvă considerată autentică este osul antebraţului păstrat la Sepino. În biserica sfintei Cristina din Bolsena se află în schimb piatra supliciului, care compune altarul major, pe care sunt imprimate amprentele picioarelor sale.

(După Zenit, 23 iulie 2012 - Traducere de pr. Mihai Pătraşcu)

Sfânta muceniţă Hristina (Cristina) şi Bolsena

În ziua de 24 iulie, atât calendarul Bisericii noastre ortodoxe cât şi cel al Bisericii catolice indică pomenirea Sfintei muceniţe Hristina (Cristina) din Tir, ale cărei moaşte se găsesc în biserica, închinată ei, din localitatea Bolsena (Italia).

Această Sfântă muceniţă, o copilă de doar 11 ani, fiică a prefectului oraşului Bolsena (Volsinii - la acea vreme) a trăit şi a primit cununa mucenicească în timpul persecuţiei dezlănţuite de împăratul Diocleţian.

Educată în credinţa creştină de doica sa, îi mărturiseşte tatălui său, păgânul Urban, dorinţa de a rămâne fecioară. Acesta o închide într-un turn înalt şi o sfătuieşte să îşi petreacă timpul în rugăciune şi adorare a idolilor săi de aur şi argint.

Dar copila se închină Dumnezeului celui adevărat, iar idolii i-a sfărâmat şi i-a împărţit săracilor. Auzind tatăl său, o supuse la multe chinuri în speranţa că o va determina să se lepede de credinţa creştină.

În final i-a legat de gât o piatră mare şi a aruncat-o în lacul Bolsena. Dar un înger al Domnului a salvat-o, moment în care copila a primit Sfântul botez.
Văzând hotărârea Sfintei, persecutorul Iulian, urmaş în funcţie al lui Urban, decide să o ucidă prin lovire cu suliţe.

Moaştele acestei copile au fost iniţial îngropate în catacombele din Bolsena, iar mai târziu puse spre închinare în biserica ridicată deasupra acestora, unde parte din ele se află şi astăzi.

Bazilica Santa Cristina - Bolsena – subteran (catacombe)

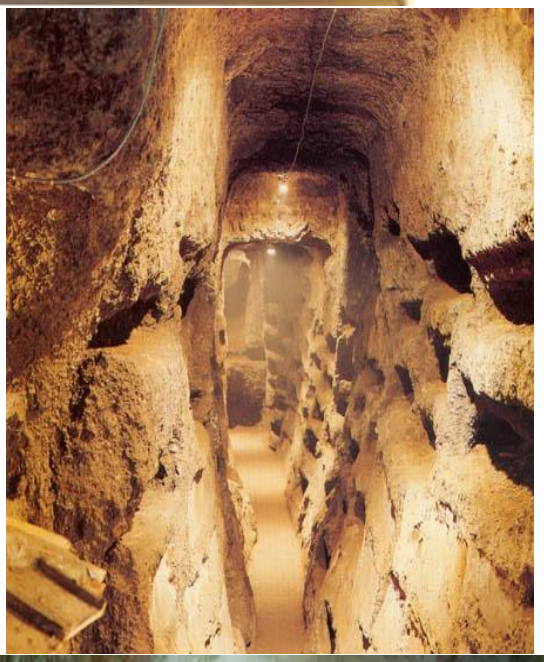

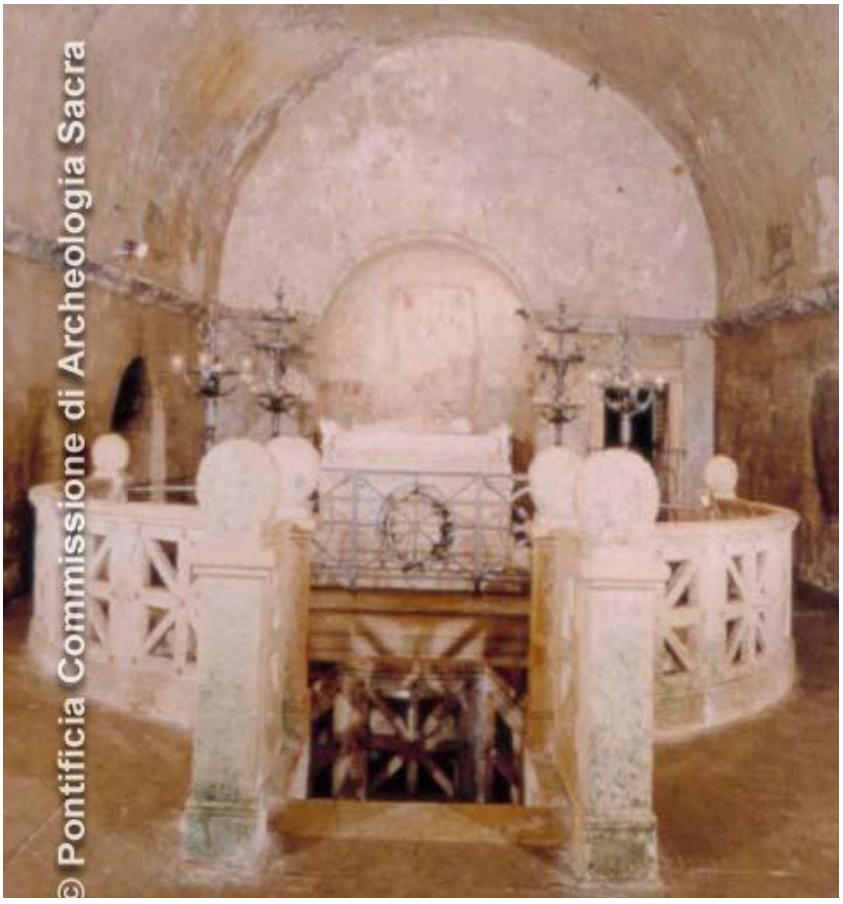
© Pontificia Commissione di Archeologia Sacra

© Pontificia Commissione di Archeologia Sacra

În subteranul bazilicii a fost descoperit în 1880 un sarcofag de bazalt care conţinea inscripţia: (H) i (c) r (e) q (UI) şi S (CIT) / C (sau) p (ne) B (e) la (e) X (ristinae) m (artyris). De Rossi a identificat sarcofagul ca fiind mormântul original a Sfintei muceniţe Hristina în care sunt moaştele sale, după ce a fost ascunse în insula Martana în timpul invaziilor barbare.

Miracolul euharistic din Bolsena

În 1263, un preot german din Boemia mergea la Roma, oprindu-se în drum în Bolsena, la biserica "Sfânta Cristina" a celebrat Liturghia. Se spune că era un preot bun, dar avea îndoieli privitoare la prezenţa reală din Euharistie.

"Este cu adevărat Hristos în mâinile mele când rostesc cuvintele prefacerii?" Şi, când a început să rupă ostia deasupra potirului, înainte de Împărtăşanie, din ostie a început să curgă sânge din belşug. Sângele a acoperit corporalul – corporalul este bucata de pânză care se aşează pe altar la ofertoriu - a curs pe faţa de altar. Preotul a rămas înmărmurit. Dar şi-a revenit şi cu chiu, cu vai, a reuşit să termine Liturghia.

Ruşinat de necredinţa sa, preotul s-a dus imediat în Orvieto, localitate unde se afla atunci Papa Urban al VI-lea. Pontiful a investigat minunea, iar la final a purtat în procesiune ostia miraculoasă şi pânza pătată de sânge în Catedrala din Orvieto.

I-a cerut Sfântul Toma de Aquino să compună oficiile sărbătorii Corpus Christi, care a început să fie celebrată în toată Biserica romano-catolică din următorul an, 1264, în prima joi de după duminica Preasfintei Treimi.

Şi astăzi sărbătoarea Corpus Christi scoate în procesiune pe străzi din lumea întreagă mulţimi de credincioşi, precedate de Preasfântul Sacrament.

Rugăciunea Adoraţia Euharistică este un timp în care stăm faţă în faţă cu Iisus Hristos prezent pe altar. Dincolo de cuvintele pe care le spunem, este important să stăm cu deschidere şi disponibilitate în prezenţa Sa, conştienţi că este o prezenţă care transformă, care mângâie, care întăreşte.

Aceeaşi atitudine să o avem şi atunci când ne împărtăşim, adorându-l pe Mântuitorul prezent în chiar trupurile noastre.

Îţi mulţumim Doamne pentru prezenţa Ta reală în Euharistie, pentru că ni te dai în Împărtăşanie şi recunoscându-te ca Dumnezeu îţi dăm cultul suprem care doar ţie ţi se cuvinte: cel de adoraţie.

Biserica Santa Cristina în Bolsena: racla care conţine masa de marmură pătată de sânge "miracol euharistic"

Icoane

Η ΑΓΙΑ
ΧΡΙΣΤΙΝΑ
Γ. Παπαζαμάτης

24 iulie

SFÂNTA
MUCENIȚĂ
HRISTINA

SF. MC.
CRISTINA

SF. M. HRISTINA

СВ ЖУЦА
ХРИСТИНА

СВ. ЖЕНА
ХРИСТИНА
КЕСАРИЙСКАЯ
ВСЕ ИКОНЫ
иконы ручной работы
vseikony.ru

ВЕЛИЧЦА
ХРИСТИНА

СТѢѦ
ХРИСТИНА

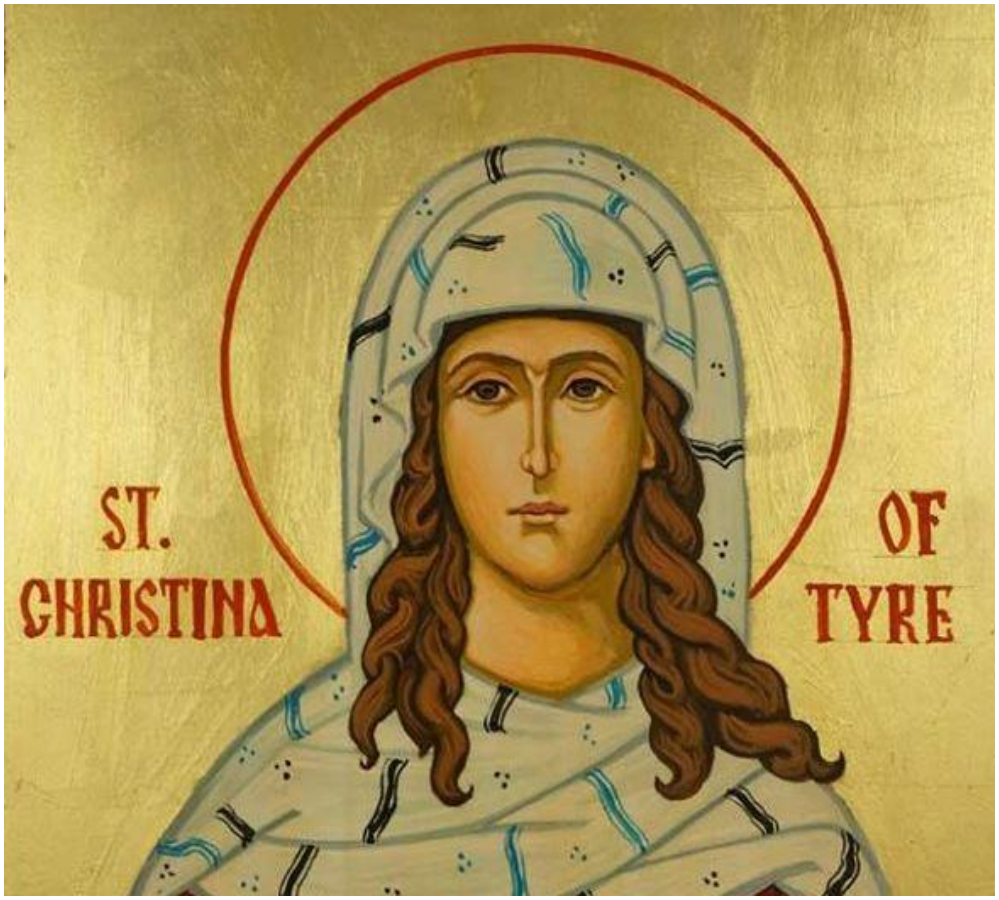
ST.
CHRISTINA
OF
TYRE

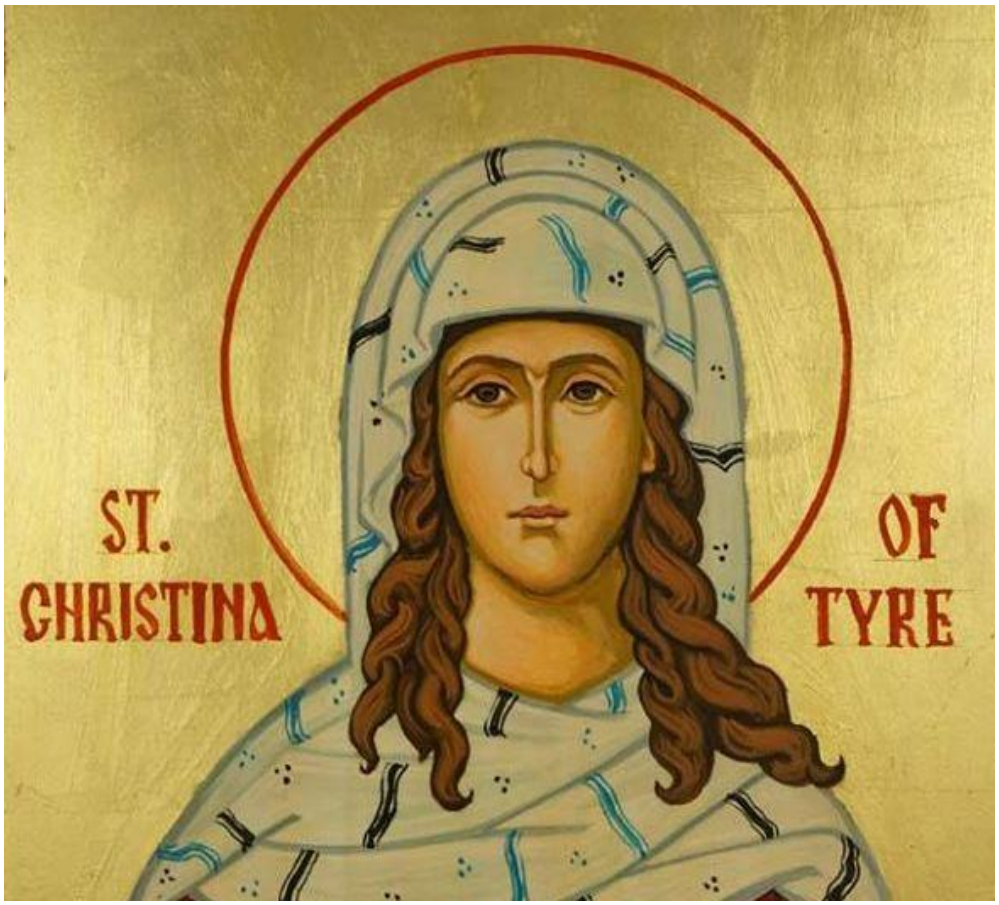
ST.
CHRISTINA
OF
TYRE

ST.
CHRISTINA
OF
TYRE

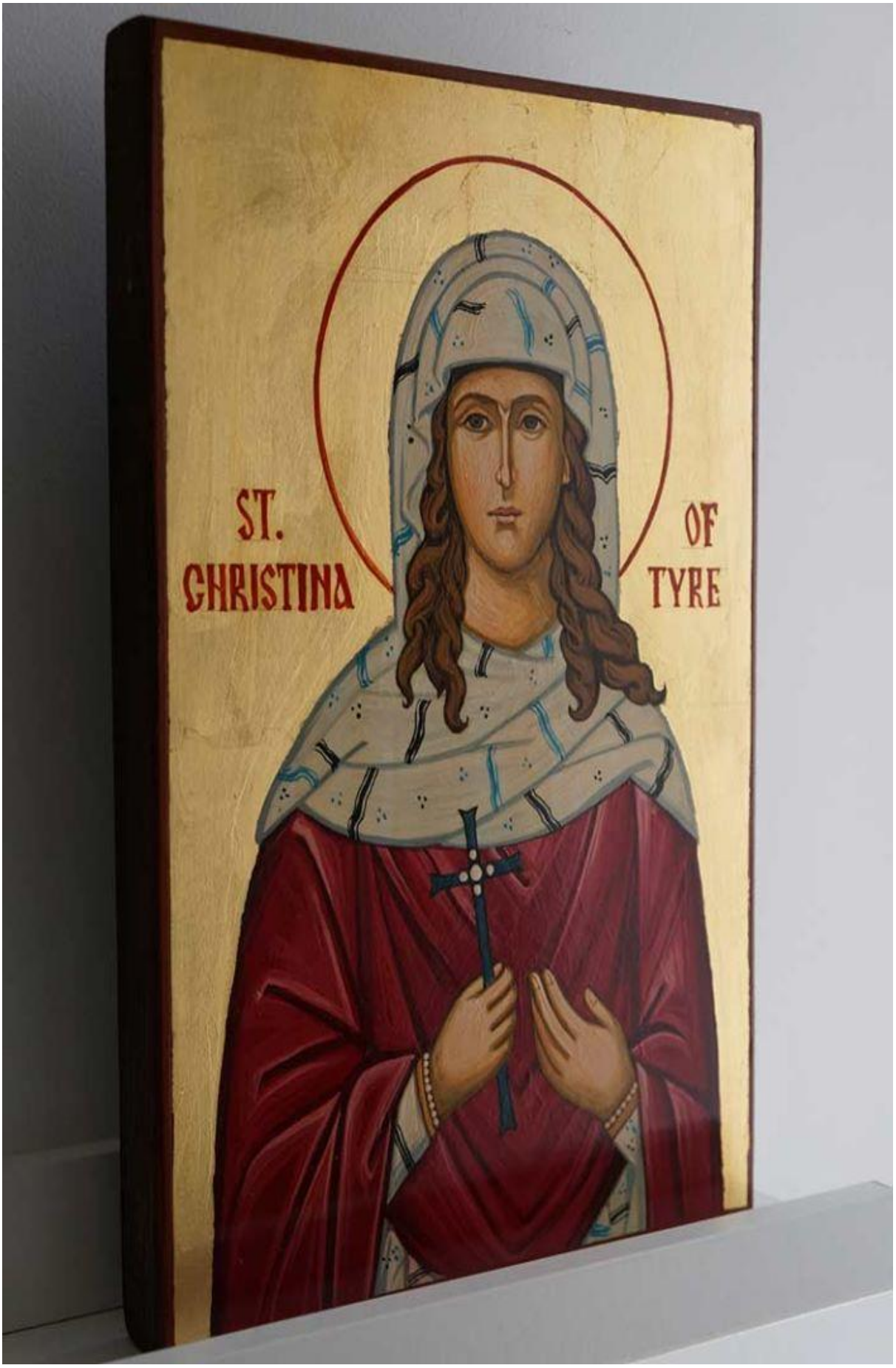
ST.
CHRISTINA
OF
TYRE

SF. MC.
HRISTINA

SE MC
HRISTINA

SF. MC.
HRISTINA

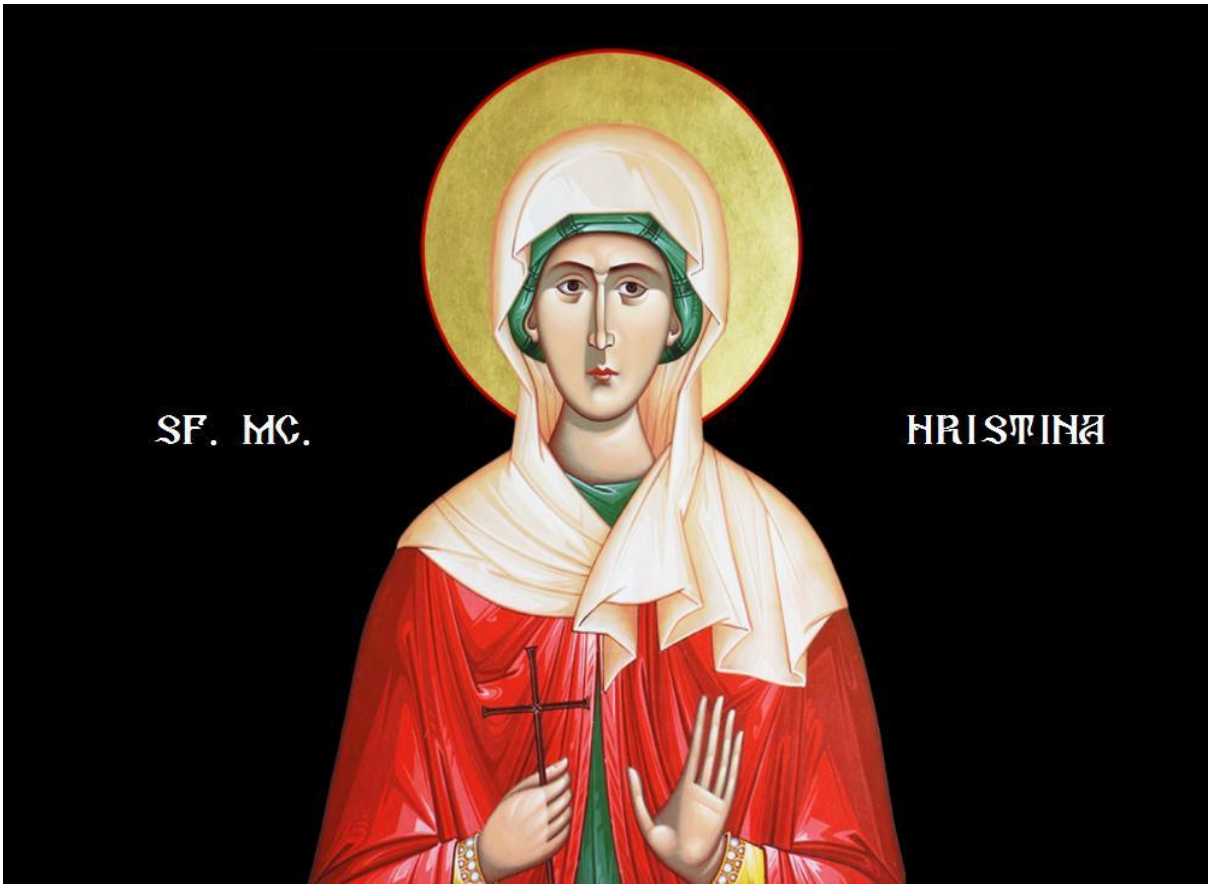
SF. MC.
HRISTINA

SF. MC.
HRISTINA

Benedetto Buglioni: Liegefigur tote Christina, 1496, im Santuario Santa Cristina in Bolsena

Carlo Dolci, S. Cristina di Bolsena, 1650-55, Kedleston Hall

Vin.ᵒ Pozzoli inv. e dis.
Nic.ᵒ Mellini incise
S.ᵗᵃ CRISTINA V. M
Condannata in un fondo di Carcere, ad essere dai Serpi morsicata. Fa Orazione
vedendo i Serpi rivoltarsi a Marso incantatore, ed alla presenza dei Giudici lo risuscita.

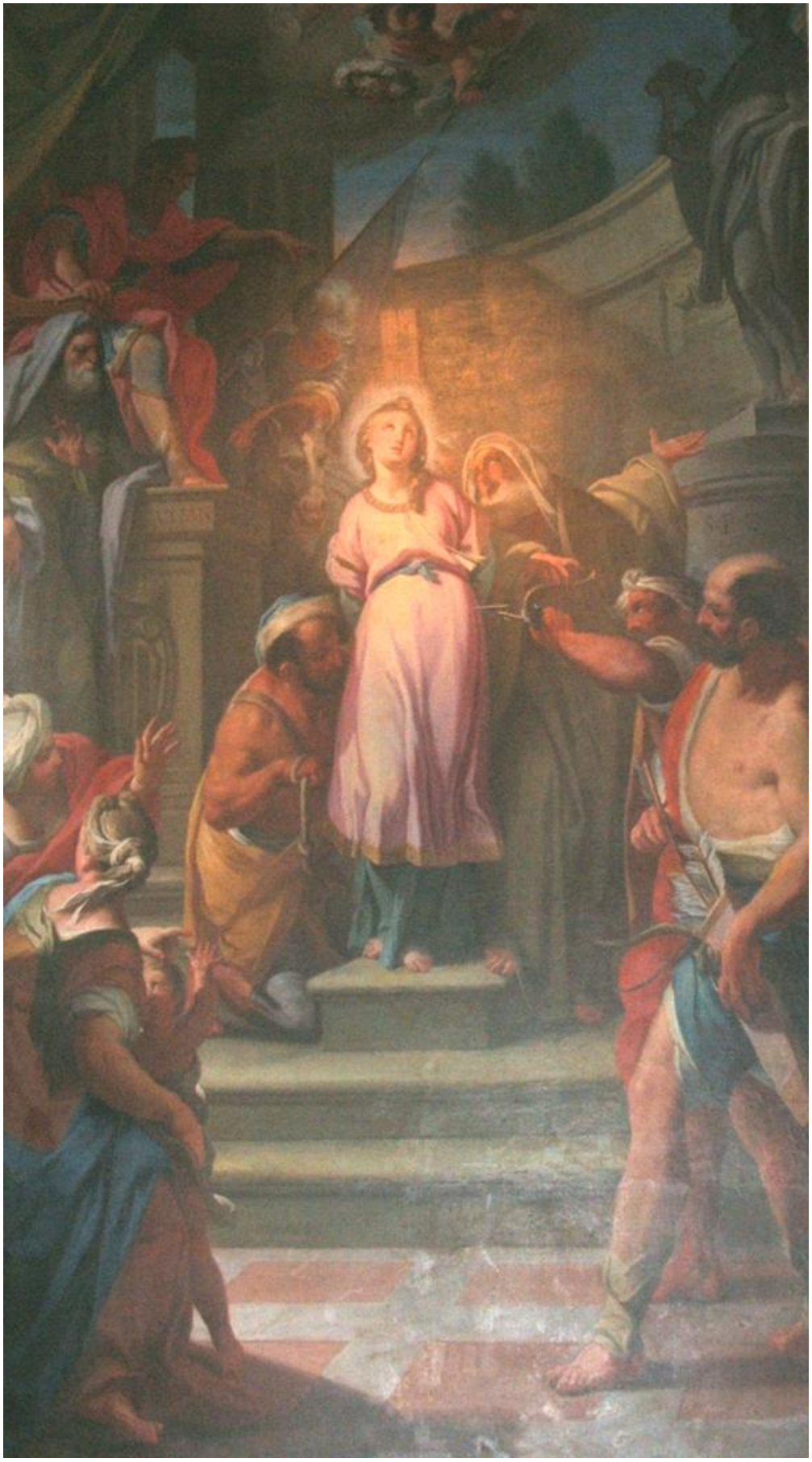

Andrea Casali: martiriul lui Christina, în Bazilica Santa Cristina în Bolsena

Sano di Pietro: Paul şi Christina, 1458, în Bazilica Santa Cristina în Bolsena

Giovanfrancesco d'Avanzarano: Fresco, 1508, în Bazilica Santa Cristina în Bolsena

ST.
CHRISTINA

Sfânta Mare Muceniță Hristina

SFÂNTA
MUCENIȚĂ
HRISTINA

Ἁγία
Χριστίνη

Troparul Sfintei Mari Mucenițe Hristina

24 Iulie - Glasul 4

Mieluşeaua Ta, Iisuse, Hristina, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc şi pe Tine căutându-Te mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc şi împreună mă îngrop cu Botezul Tău; şi pătimesc pentru Tine, ca să împărătesc întru Tine; şi mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primeşte-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Tie. Pentru rugăciunile ei, ca un milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

Astăzi o sărbătorim pe Sfânta Mucenită Hristina (Cristina).
Celor care îi poartă numele le dorim multă sănătate, viață îndelungată, spor în credință și fapte bune!

BASILICA.RO

Sfânta muceniţă Cristina din Persia (13 martie)

Tot în această zi, pomenirea Sfintei muceniţe Cristina, cea din Persia, care, în urma loviturilor de bici, s-a săvârşit.

Tot în această zi, Sfânta muceniţă Hristina, cea din Persia bătându-se s-a săvârşit.

Stih: Cu răni bătându-se Hristina pătimind.
Lui Hristos ca un dar râu de sângiuri este vărsând.

Sinaxar - Sfânta muceniță Hristina din Persia - 13 martie

https://www.trinitas.tv/sfanta-mucenita-hristina-din-persia-13-martie/

***

De multe ori, când auzim istoria atâtor martiri care și-au dat viața mărturisind credința în Hristos, aceste evenimente par cumva îndepărtate de noi. Poate doar iminența unei astfel de situații sugerată de imagini ale martiriilor din ziua de astăzi ne pot face cu adevărat să realizăm drama și măreția unui astfel de eveniment în parte. Dar moartea fiecărui martir, cunoscut sau mai puțin cunoscut, este unică și egală în importanță.

Sfânta Hristina din Persia. Un nume care nu lipsește din nici un sinaxar. Nici din sinaxarul persan, nici din cel constantinopolitan, nici chiar din cel de la Roma. Însă, din nefericire, despre Sfânta Hristina se cunosc foarte puține lucruri.

Știm faptul că Hristina era de origine persană și se numea Hristina-Yazdoy. Cristina a trăit în timpul regelui Chosroes al II-lea (590-628). În vremea aceea creștinii reprezentau o minoritate în Persia și erau în general persecutați. Domnia lui Chosroes însă, a reprezentat o perioadă în care arestările creștinilor deveneau din ce în ce mai dese.

Cele mai multe relatări de martirii din sursele hagiografice siriace provin din această perioadă. În majoritatea cazurilor este vorba despre păgâni mazdeeani sau zoroastrieni care se converteau la creștinism și care plăteau credința lor cu preț de sânge.

Singura sursă de informații asupra Sfintei Hristina este Babai cel mare autorul siriac a mai multe vieți de martiri, între care a Sfântului Gheorghe și a Sfintei Yazdoi-Hristina. Din viața scrisă Babai nu a mai ajuns până la noi decât prefața, păstrată și ea într-un singur manuscris numit Diyarbekir.

În afară de faptul că era de origine persană și de perioada persecutorului în care a trăit, mai știm despre Yazdoi-Hristina din Bet Garmai, că era fiica lui Yazdēn guvernatorul din Nisibe.

Pentru mărturisirea credinței creștine a fost biciuită până la moarte. Nu a renunțat. Nu s-a lepădat.

Vestea martiriului său a trecut granițele imperiului persan sasanid în imperiul bizantin. Mai multe detalii nu se cunosc, însă ecoul jertfei sale s-a păstrat în inimile și amintirea creștinilor sute de ani.

Sfânta Hristina este unul din miile de exemple de suferință smerită și prea puțin cunoscută din spațiul creștin siriac. Nu trebuie trecut cu vederea că după decăderea imperiului persan pentru creștini lucrurile nu s-au îmbunătățit. Persia a fost cucerită de musulmani și Islamul a devenit religia oficială. Creștinismul a rămas, astfel, în continuare în pericol.

Sfânta Hristina este un exemplu de sinaxar, adică un exemplu de neuitare. Biserica, în cer și pe pământ, nu uită niciodată jertfa sfinților. Și-o amintește și îi roagă pe sfinții martiri să mijlocească la Domnul Cerurilor pentru Biserica de pe pământ.

Sfânta muceniţă Hristina (Cristina) fecioara (18 mai)

Vieţile Sfinţilor - Sfinţii mucenici Petru, Dionisie, Andrei, Pavel, Cristina, Eraclie, Paulin şi Venedim
(18 mai)

În vremea prigonirii Bisericii lui Dumnezeu, când ostaşii lui Hristos îşi puneau sufletele pentru Domnul lor şi când tot pământul se roşea cu sângele mucenicilor, atunci ***un tânăr frumos cu numele Petru, tare la trup şi viteaz cu duhul în sfânta credinţă creştinească, a fost prins în Lampsac, cetatea Elespontului, şi adus la Opidim ighemonul, spre cercetare.***

Deci, ighemonul l-a întrebat: *"Creştin eşti?"*

Petru a răspuns: "***Sunt creştin cu adevărat***".

Ighemonul îi zicea: *"Iată, ai înaintea ochilor poruncile nebiruiţilor împăraţi; deci, jertfeşte marii zeiţe Venera".*

Tânărul răspunse: ***"Ighemoane, mă minunez, că voieşti a mă îndemna să mă închin unei femei spurcate şi desfrânate, care a făcut atâtea fapte urâte, încât îmi este ruşine a le pomeni. Oare, voi, nu pedepsiţi pe cei ce îndrăznesc să facă astfel de desfrânări, pe care le-a făcut zeiţa voastră? Dacă voi o numiţi desfrânată, apoi cum să mă închin şi să-i aduc jertfă ei, fiind atât de spurcată şi desfrânată. Mie mi se cade să mă închin lui Dumnezeu Cel viu şi adevărat, împăratul tuturor veacurilor, lui Hristos Domnul meu. Lui să-I aduc jertfă de rugăciune, de umilinţă şi de laudă".***

Ighemonul, auzind acestea, a poruncit să-l întindă pe roată, să-i muncească trupul cu lemne şi cu fiare şi să-i sfărâme oasele.

Robul lui Dumnezeu, cu cât era muncit mai mult, cu atât se arăta mai tare şi viteaz în puterea lui Hristos, Care îl întărea. El râdea de nebunia ighemonului şi, ridicându-şi ochii spre cer, zicea: ***"Mulţumescu-Ţi, Doamne Iisuse Hristoase, Cel ce mi-ai dat atâta tărie şi răbdare! Învredniceşte-mă încă până la sfârşit să biruiesc puterea vrăjmaşului cel păgân".***

După aceasta, ighemonul, văzând că cu muncile nu poate să biruiască pe acel viteaz tânăr creştin - pe Sfântul Petru -, a poruncit să-i taie capul cu sabia.

În acea vreme, ***un oarecare Dionisie, bărbat creştin, a fost prins şi ţinut legat în temniţă.*** Ighemonul, voind să se ducă din Lampsac în Troada, care se învecina cu Elespontul, i-au adus doi ostaşi cu numele ***Andrei şi Pavel***, cu credinţa creştini şi de neam din Mesopotamia. Pe aceştia i-au prins păgânii şi împreună cu ei a fost adus şi un oarecare **Nicomah**, care striga neîncetat şi zicea: "Sunt creştin".

Ighemonul, văzând pe Nicomah mărturisind că este creştin, a întrebat pe Andrei şi pe Pavel: *"Voi ce ziceţi că sunteţi?"*

Ei au răspuns: "***Şi noi tot creştini suntem***".

Ighemonul a zis către Nicomah: "Jerfeşte zeilor, după porunca împăratului!"

Nicomah răspunse: "***Nu ştii că creştinii nu aduc jertfe idolilor?***"

Atunci ighemonul a poruncit să-l dezbrace, să-l spânzure la muncire şi să-i chinuiască trupul, strujindu-l cu unghii de fier.

Nicomah, fiind muncit astfel, când era aproape de sfârşitul său şi voia să câştige cununa pe care o avea ca şi în mâinile sale, deodată a pierdut-o. Pentru că, schimbându-se din mărturisirea cea bună, s-a lepădat de Hristos şi a strigat, zicând: "***Eu niciodată n-am fost creştin; deci, sunt gata a jertfi zeilor***". Atunci, îndată a încetat a-l munci şi l-au scos de la muncire. Dar, când ticălosul călcător de lege a adus jertfă idolilor şi s-a închinat lor, îndată a căzut asupra lui diavolul şi l-a trântit la pământ. Astfel se îndrăcea, muşcându-şi limba cu dinţii şi curgându-i spume de sânge, până ce cu greu şi-a lepădat ticălosul său suflet!

Pe când se întâmpla aceasta, o creştină oarecare, fecioară de 16 ani, cu numele Cristina, a strigat din popor către cel ce se îndrăcea, zicând: "O,

ticălosule şi pierdutule, pentru ce ţi-ai dobândit munca cea veşnică şi nespusă pentru un scurt timp?"

Ighemonul, auzind aceasta, a poruncit să prindă îndată pe acea fecioară şi s-o aducă la el. Apoi a întrebat-o: *"Eşti creştină?"*

Fecioara răspunse: "Sunt creştină şi plâng pentru pierderea acelui om ticălos, care n-a răbdat muncile cele de puţină vreme, ca astfel să poată câştiga odihna cea veşnică".

Ighemonul a grăit către dânsa: *"El, jertfind zeilor, şi-a câştigat acum odihna, pentru ca voi, creştinii, să nu râdeţi de dânsul. De aceea, Atena şi Venera cea mare au voit de l-au răpit de aici; deci, voiesc ca să aduci şi tu jertfă zeilor acestora, ca să nu fii batjocorită cu ruşine şi arsă de vie în foc".*

Sfânta răspunse: "Dumnezeul meu este mai mare decât tine! De aceea, nu mă tem de îngrozirile tale, pentru că nădăjduiesc spre Dânsul că mă va apăra şi-mi va da răbdare în toate".

Atunci ighemonul a poruncit s-o dea la doi tineri desfrânaţi, ca s-o batjocorească şi s-o spurce; iar pe Andrei şi pe Pavel a poruncit să-i arunce în temniţă unde era şi Dionisie. Deci, tinerii cei fără de ruşine, luând pe curata şi sfânta fecioară a lui Dumnezeu, au dus-o cu bucurie la locuinţa lor, voind să-şi săvârşească pofta. Dar, când au dus-o în casa lor, îndată s-a stins în trupurile lor focul cel firesc al desfrânării şi au murit mădularele cele de poftă; şi, astfel silindu-se până la miezul nopţii s-o batjocorească, n-au putut.

La miezul nopţii s-a arătat lângă fecioară un tânăr prealuminos şi deodată toată casa s-a umplut de o lumină negrăită.

Tinerii, văzând acea lumină, de frică au căzut ca morţi şi, abia venindu-şi în simţiri, s-au plecat la picioarele sfintei şi stăruiau să se roage lui Dumnezeu pentru dânşii, ca să nu-i ajungă vreun rău.

Ea, ridicându-i, le-a zis: "Nu vă temeţi! Dar să ştiţi că tânărul pe care l-aţi văzut, este sfântul înger, care a fost trimis de Hristos Dumnezeul meu la mine, spre păzirea fecioriei mele, fiind gata ca îndată să omoare pe toţi, care vor îndrăzni a se atinge de mine". Şi astfel, sfânta fecioară a rămas curată, păzindu-se de Dumnezeu.

A doua zi, tot poporul cetăţii, fiind îndemnat de popii păgâneşti, s-a dus la ighemon şi a cerut să-i dea în mâinile lor pe creştinii cei ţinuţi în temniţă.

Ighemonul, ***scoţând pe cei legaţi, pe Dionisie, Andrei şi Pavel*** le-a zis: *"Vi se cade să aduceţi jertfă marii zeiţe Atena".*

Sfinţii au răspuns: ***"Nici pe Atena, nici pe oricare alt diavol cinstit de voi nu-l ştim, nici n-am cinstit vreodată pe alt Dumnezeu, afară de Dumnezeul nostru, Iisus Hristos".***

Auzind poporul aceste cuvinte ale sfinţilor mucenici, a zis către ighemon: *"Să-i dea pe ei în mâinile lor, că hulesc pe zeii lor. Deci, ighemonul a poruncit mai întâi să-i bată pe mucenici şi după aceea să-i dea poporului.*

Poporul, legând cu funii de picioare pe sfinţi, i-a târât cu mult zgomot până la cetate, ca acolo să-i omoare cu pietre. ***Pe când îi ucidea pe sfinţii mucenici, Sfânta fecioară Cristina, înştiinţându-se, a alergat la acel loc, strigând, plângând şi căzând peste sfinţii ce se ucideau, zicea: "Să mor şi eu cu voi pe pământ, ca împreună să vieţuim în cer".***

Şi s-a adus la cunoştinţă ighemonului, că fecioara care a fost dată spre batjocură, a fost izbăvită din mâinile desfrînaţilor de un tânăr luminos; deci, scăpând, a căzut pe trupurile creştinilor ce s-au omorât.

Atunci ighemonul a poruncit s-o tragă la o parte şi s-o omoare cu sabia. Astfel, aceşti sfinţi mucenici, luptându-se împreună contra diavolului, a lumii şi a lui Opidim ighemonul, s-au învrednicit a fi biruitori cu ajutorul lui Hristos. ***Au fost omorâţi atunci: Sfântul Petru cu felurite munci; Sfinţii Dionisie, Andrei şi Pavel, cu pietre; iar Sfânta fecioară Cristina, cu sabia. Acestea s-au făcut în Lampsac, pe vremea împărăţiei lui Deciu.***

Sfinţii Mucenici Eraclie, Paulin şi Venedim erau cetăţeni ai Atenei şi acolo au propovăduit cu multă îndrăzneală pe Hristos, îndemnând pe toţi păgânii să se depărteze de la deşarta slujire de idoli şi să se boteze în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh. Pentru aceea i-a prins şi i-a dat stăpânitorului Atenei. Şi, cercetându-i, au mărturisit pe adevăratul Dumnezeu, Făcătorul a toată făptura; iar pe idoli i-au numit pietre nesimţite, lemne şi lucruri făcute de mâini omeneşti. Deci, au fost munciţi cu multe feluri de munci; iar mai pe urmă, fiind aruncaţi într-un cuptor, s-au sfârşit şi au luat cununile cele nestricăcioase de la Hristos Dumnezeul nostru, Căruia I se cuvine slavă în veci.

Amin.

Sinaxarul zilei de 18 mai - Pomenirea sfinţilor mucenici Petru, Dionisie (Denisa), Andrei, Pavel şi Hristina (Cristina) fecioara

În această lună, în ziua a optsprezecea, pomenirea Sfinţilor mucenici Petru, Dionisie (Denisa), Andrei, Pavel şi Hristina (Cristina) fecioara.

Dintre aceştia sfântul Petru era din oraşul ce se cheamă Lampsac. Adunându-se la Dacno, domnul cetăţii evridinilor, a silit pe sfântul Petru ca să jertfească Afroditei, şi nevrând acesta să se supună, ci mărturisind pe Hristos Dumnezeu, i-au zdrobit tot trupul cu legături, cu lemne şi cu roate. Pentru aceasta în timpul chinurilor şi-a dat duhul şi a luat de la Dumnezeu cununa nevoinţei. Iar Pavel şi Andrei se trăgeau cu neamul din Mesopotamia, şi fiind ostaşi sub zisul Dacno, s-au dus la Atena cu el.

Sfântul mucenic Petru, Sfânta muceniță Eufrasia, Sfânta muceniță Iulia

Şi fiind prinşi acolo Dionisie şi Hristina, Pavel şi Andrei i-au luat asupra lor să-i păzească, dar mai apoi ei au poftit pe sfânta Hristina, care era fecioară şi frumoasă şi în vârstă de nuntă, ca să se împreune cu dânşii spre păcat. Iar ea

neînduplecându-se nici de cum, în loc să o silească ei şi-au schimbat gândul datorită învăţăturilor ei, şi au crezut în Hristos. Pentru aceasta Pavel, Andrei şi Dionisie au fost ucişi şi îngropaţi de mulţimea pietrelor azvârlite asupra lor; iar sfânta Hristina aruncându-se peste ei, i s-a tăiat capul.

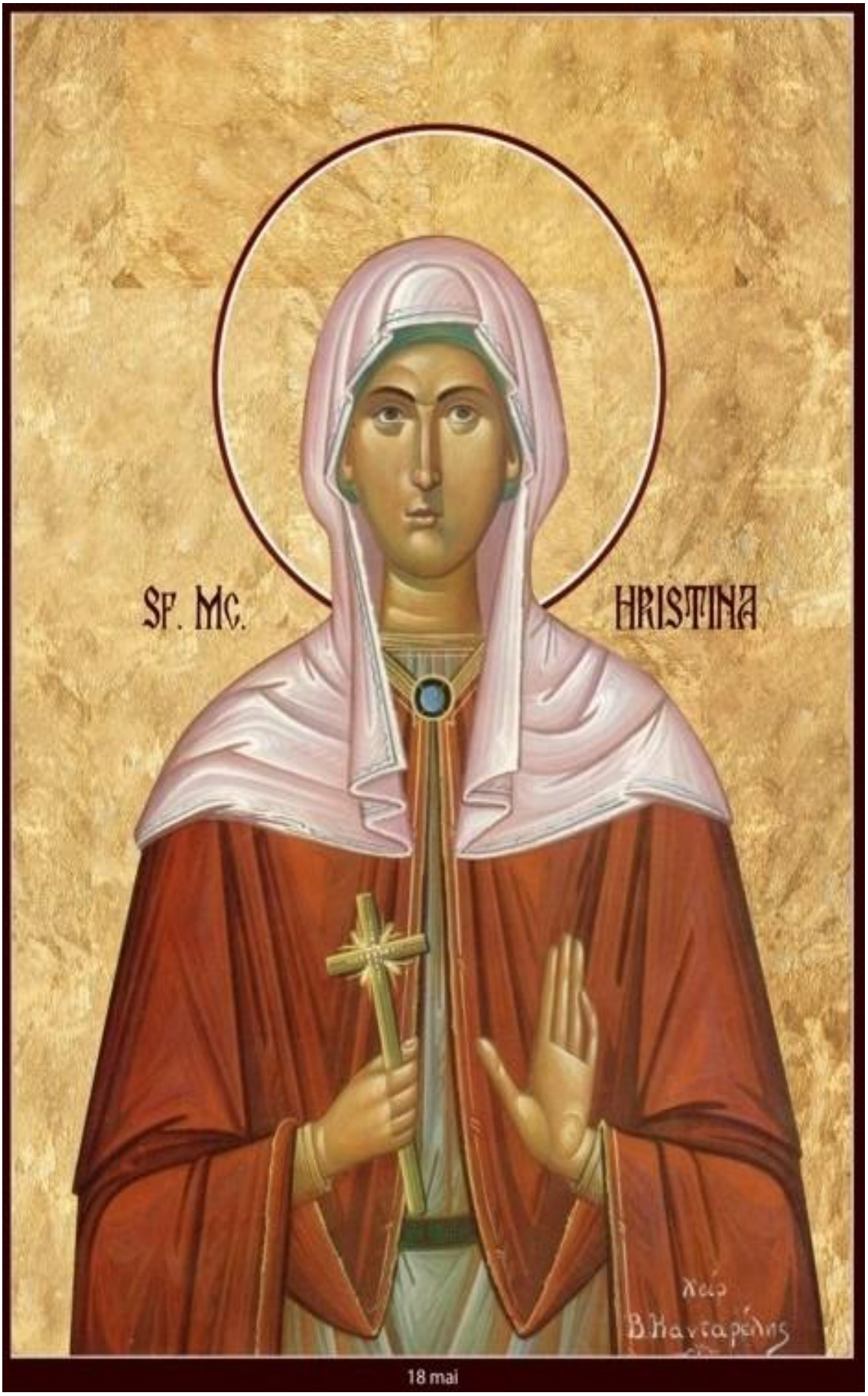
SF. MC.
HRISTINA
18 mai

Moaştele Sfintei Cristina martira

Moaştele Sfintei Cristina martira persana din poză se află în Biserica “San Francesco della Vigna” - Veneţia.

Mai există o Sfânta muceniţă Cristina, din Bolsena, care a trăit în sec IV. Moaştele ei se află la Bolsena (Italia).

O altă raclă din argint este la Palermo (Italia) şi o parte din bustul sfintei este la Roma, în Biserica “Santa Maria della Scala”.

Santa Cristina martire (chiesa del Redentore, Milano)

http://www.episcopia-italiei.it/index.php/ro/stiri/5243-pelerinaj-la-sfanta-mucenita-cristina